

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν ψυχὴν ἡμῶν ὁπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Π. τριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικὸν	Ἐξωτερικόν
Ἐτησίᾳ δρ. 16.—	Ἐτησίᾳ δρ. 20.—
Ἑξάμηνος » 8,50	Ἑξάμηνος » 10,50
Τρίμηνος » 4,50	Τρίμηνος » 5,50

Ἡ συνδρομὰ ἀρξομένη τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 40. Ἐξωτερικ. λεπ. 45
Θέλλα προηγουμένων ἐτῶν, ἐπίσης λεπ. 40

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Περικλίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολομαῖον

Περίοδος Β'.—Τόμος 27ος

Ἐν Ἀθήναις, 25 Ἰουλίου 1920

Ἔτος 42ον.—Ἀριθ. 34

Ο ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ε'.

Κατάσκοπος λοιπόν! Ὁ ἀρχιστράτηγος πρέπει νὰ φανῇ αὐστηρὸς, ἀμειλίχτος!

Ἀπὸ τῆς φωνῆς, τὸ χωριατόπουλο ξύπνησε καί, σαστισμένο τὸ κακόμοιρο, τρίβει τὰ μάτια του. Δὲν καταλαβαίνει τί τοῦ λένε. Στὶς ἐρωτήσεις πού τοῦ κάνουν, δὲν ἀπαντᾷ ἢ μурμουρίζει ἀσυνάρτητα. Δὲν ξέρει νὰν τί θὰ πῇ «κατάσκοπος»,

— Τὰ μπερδεύει! φωνάζουν τὰ παιδιά. Τὰ μασσᾷ!.. Εἶναι ἐνοχος!

Τὸ ἀναγκάζουν νὰ γονατίσῃ κι' ὁ ἴδιος ὁ ἀρχιστράτηγος μὲ τὸ γιγατάγι του, — ἄς μὴν κόβῃ, — ἐτοιμάζεται νὰ τοῦ πάρῃ τὸ κεφάλι.

Μὰ τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ, ἓνα παιδί φωνάζει:

— Κι' ἂν δὲν εἶναι κατάσκοπος;

— Τὸ καίμενο!.. μурμουρίζει ἄλλο παιδί. Μπορεῖ καὶ νὰ μὴν εἶναι...

Κι' ὁ οἰκτος ξυπνᾷ, ἡ ἀγανάκτηση πέφτει, ὁ ἀρχιστράτηγος διστάζει. Πῶς θάποκεφαλίσῃ ἐν' ἄθῳ μὲ μιὰ ὑποψία μονάχα;

— Ἐχε χάρη! φωνάζει μεγαλόφωνα.

Καὶ τὸ χωριατόπουλο, τὸ βάζει στὰ πόδια, ἐνῷ τὸ στράτευμα ἐξακολουθεῖ τὴν πορεία του.

Σὲ λίγο, ἀπαντᾷ ἓνα κοπάδι πρόβατα.

(Συνέχεια)

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ' (Συνέχεια)

Μποροῦσε νὰ παραταθῇ ἀκόμη, χωρὶς νὰ τὴν αἰσθανθοῦν τὰ κατοικίδια ζῶα, γιὰτὶ οἱ σταῖλοι εἶχαν ἐφοδιασθῇ μὲ τροφὴς γιὰ πολλὰς ἡμέρας. Ὁ κ. Οὐόλ-στον θὰ εἶχε καιρὸ νὰ προχωρήσῃ ὡς τὰ ριζώματα τῆς βουνοσειρᾶς πού δὲν ἀπεῖχαν πολὺ ἀπὸ τὸ νεροφράκτη. Πιθανότατα μάλιστα θὰ ἐπρότεινε στὸν κ. Ζερμάτ νὰ μείνουν τρεῖς-τέσσερες ἀκόμη μέρες στὸ στόμιο τοῦ Μόντροζ, ἂν ἡ βάρκα δὲν ἀπαντοῦσε τὸ ἐμπόδιο ἐκεῖνο.

Ὡστόσο, ἡ ἐκδρομὴ τοὺς δὲν ἔγεινε ἀνώφελα. Μὲ τὴν πινάσσα, μπόρεσαν νὰ παρατηρήσουν τὴν ἀνατολικὴν ἀκτὴν 'ς ἓνα διάστημα δέκα λευγῶν ἀπὸ τὸ Ἀνατολικὸ Ἀκρωτήρι. Ἄλλο τόσο διάστημα εἶχαν ἐπισκεφθῇ στὰ βορεινά, ὡς τὸν ὄρμο τῶν Μαργαριτῶν, καὶ τόσο μόνο ἤξεραν ἀπὸ τὴν περίμετρο τοῦ νησιοῦ. Τὸ ἄλλο τῆς μέρος, στὰ δυτικὰ καὶ στὰ μεσημβρινὰ, πῶς ἦταν; τί ὄψη παρουσίαζε; εἶχε χῶρες εὐφορὲς ἢ ἄγονες; Αὐτὸ οἱ δυὸ οἰκογένειες θὰ τὸ μάθαιναν ἂν ἔκαναν μὲ τὴν πινάσσα ὅλο τὸ γύρο τῆς Νέας-Ἑλβετίας ἢ ἂν ἀνέβαιναν στὴν κορυφὴ τῶν βουνῶν.

Φεύγοντας ὁ Ζερφίος, θὰ μπόρεσε βέβαια νὰ πάρῃ ἀπὸ τὸ πέλαγο τὸ σχῆμα καὶ τὰς διαστάσεις τῆς Νέας-Ἑλβετίας. Ὡστε κι' ἂν ἀποτύγχανε ἡ ἐκδρομὴ πού ἐσχεδιάζε ὁ κ. Οὐόλστον, θὰ μποροῦσαν οἱ ἀποικοὶ νὰ πληροφορηθοῦν γι' αὐτὰ ἐλα ὅταν θὰ γύριζε ἡ ἀγγλικὴ κορβέττα.

Τώρα, γιὰ ἐπτὰ-ὀκτὼ ἐβδομάδες, θὰ πασχολοῦσαν ὅλες τὶς ὥρες τῶν ἀποίκων οἱ ἐργασίαι τοῦ θερισμοῦ, τοῦ τρύγου, τῆς συγκομιδῆς, τοῦ ἀλωνίσματος. Ὁ κ. Ζερμάτ κι' οἱ σύντροφοί του δὲν ἔπρεπε νὰναπαυθοῦν οὔτε μιὰ ἡμέρα, ἂν ἤθελαν νὰ ἐξασφαλίσουν τὰ προϊόντα καὶ νὰ γεμίσουν τὰ ἀποθήκες πρὶν νὰ τοὺς βρῇ ὁ χειμῶνας.

Καὶ πρῶτα-πρῶτα οἱ δυὸ οἰκογένειες ἄφησαν τὸ Φελσενχάιμ κι' ἐπέρασαν στὸ

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

20
Κο
79

Φαλκενχόρστ. Έτσι ήταν πίο κοντά στο Βελντεγγ, στο Τσούερετοπ και στο Πρόσπεκτ—Χίλλ. Η θερινή τους κατοικία ήταν κι' άνετη κι' ευρύχωρη, αφού του πρόσθεσαν τα καινούργια δωμάτια στις γιγαντιαίες ρίζες της μανκιέρας, έκτες από το επάνω πάτωμα, τόσοςυάριστο μέσα στα πυκνά φύλλα-ματα. Στή βάση του δένδρου είχαν κάμει και μία μεγάλη αυλή για τα ζώα, με σταύλους, με ύπστεγα και μ' ένα αδιάπεραστο φράκτη από μπαμπού κι' άγκάθια.

Περιττό να περιγράψουμε λεπτομερώς όλες εκείνες τις άγροτικές έργασίες, που τελείωσαν στο διάστημα των δυο μηνών. Άς σημειώσουμε μόνο ότι γάργη στο ξεχείλισμα της λίμνης των Κύνων που την έτρεφε άρθονα τόν κανάλι, η παραγωγή είχε αύξησει σημαντικά. Το μέρος εκείνο της Γής της Έπαγγελίας θα μπορούσε τώρα να τρέφει καμιά έκαστη άποίκους.

Είχαν ακόμη να προφυλάξουν τα κτήματα από τις άτμοσφαιρικές διαταράξεις, τις βροχές και τους άνέμους, που θα διαρκούσαν έκτώ-έννιά έβδομάδες. Οι καγγελοπορτες των φρακτών και των περιτειχισμάτων, οι πόρτες και τα παράθυρα των κατοικιών, κλείσθηκαν καλά και στερεώθηκαν. Το ίδιο έγεινε στα παραπήγματα, στις άποθήκες, στους σταύλους, στα κοττέτια, που οι δίποδες ή τετράποδες κάτοικοι τους ήταν αρκετά πολυάριθμοι ώστε να μη μπορούν να μεταφερθούν στο Φελσενχάιμ.

Έκαμαν, δτι έπρεπε και στα νησάκια της Φάλαινας και του Καρχαρία, που ήταν περισσότερο έκτεθειμένα στις θύελλες. Το πρώτο μάλιστα, με τις πολύτιμες φυτείες του, έπρεπε να το βρῆ σε καλή κατάσταση ή Τζένη, αφού ήταν όλο δικό της. . . Όσο για το νησάκι του Καρχαρία, που είχε το κτηνοτροφείο με τις αντίλοπες, διάφορες άποθήκες, το πυροβολείο και το κοντάρι της σημαίας, έστοίχισε άρκετή εργασία στους άποίκους για να προφυλαχθούν όλ' αυτά.

Την ήμερα που πήγαν εκεί, ο Έρνέστος κι' ο Τζάκ έριξαν τις δυο συνεισμενικές κανονιές. Άλλ' αυτή τη φορά δεν τους άποκρίθηκαν από τη θάλασσα, όπως πρό ξξη μηνών, όταν είχε πάει ο Ζιφίας. . .

Υστερα, που ξαναγέμισαν τα κανόνια, ο Τζάκ έφώνε:

— Σε τρεις μήνες, θα προκριθούμε μες στον Ζιφία, που θα χαιρετήση τη Νέα-Έλβετία. Και με πόση χαρά θα το ρίξουμε αυτές τις δυο κανονιές!

Έτσι έφθασαν τα μέσα του Μάη κι' άρχισαν τα πρώτα συμπτώματα της έρχομενης κακοκαιρίας. Το βράδυ, στη δύση του ήλιου, ο ούρανος άρχισε να

σκεπάζεται με καταχνιές, που πύκνωναν από μέρα σε μέρα. Ο άνιμος έτεινε να γίνη ανατολικός κι' όταν φυσούσε από εκείνο το μέρος, ή θάλασσα κτυπούσε με τα κύματά της το νησί.

Πρίν κλεισθούν στο Φελσενχάιμ, ο κ. Ζιμμάτ, μία από τις τελευταίες ήμέρες του Μάη, θέλησε να κάμουν μία έκδρομή στο Έμπερφορτ, για να ίδουν αν ή βουνοσειρά του Φραγμού ήταν πραγματικώς προπύργιο κατά των θηρίων. Στην έκδρομή αυτή θα λάβαιναν μέρος ο κ. Ούολστων κι' ο Τζάκ. Τίποτε άναγκαιότερο παρά να προλάβουν μία έκδρομή; που θάταν καταστρεπτική για τις φυτείες.

Το κτήμα του Έμπερφορτ, το πίο άπομακρυσμένο άπ' όλα, βρισκόταν σε άπόσταση τριών λευγών από το Φελσενχάιμ.

Οι τρεις έκδρομείς, καθάλλα ο ένας στο βόνασο, ο άλλος στον όναγρα κι' ο τρίτος στο καμηλοπούλι, έφθασαν εκεί σε δυο ώρες. Οι φράκτες βρέθηκαν σε καλή κατάσταση. Χρειάσθηκε όμως να όχυρώσουν με μερικές χοντρές τραβέρσες το άνοιγμα του Φραγμού. Έτσι μόνο δεν θάχαν να φοβηθούν την είσδολή κανενός σαρκόβουρου ή παχύδερμου.

Άλλως τε δεν είδαν ούτε ίχνος θηρίου, προς μεγάλη λύπη του Τζάκ. Γιατί ο νεαρός κυνηγός είχε την έλπίδα να συλλάβη τουλάχιστο ένα μικρό έλέφαντα, για να τον έξημερώση, και να τον χρησιμοποιήση σε πολλά.

Έπιτέλους, στις 25 του Μάη, με τα πρωτοδόμια, οι δυο οικογένειες άφησαν όριστικώς το Φαλκενχόρστ κι' έγκαταστάθηκαν στο χειμωνιάτικο Φελσενχάιμ.

Δύσκολα θα μπορούσε να βρεθῆ όπου-δήποτε κατοικία περισσότερο προφυλαγμένη, αλλά και περισσότερο εύχρηστη. Ποσοι έξωραϊσμοί είχαν γίνει από την ήμερα που ο Τζάκ άναγκάσθη «κείνη τη σπηλιά! Το ευρύχωρο σαλόνι, με τα έπιπλα που είχαν βγάλει από το Λάυνδλντ, οι κρεβατοκάμαρες, ή κουζίνα, οι άποθήκες, όλα στην έντέλεια. Πάνω από τα δωμάτια ήταν ταράσες, όπου άνέβαινε κανείς από δυο μονοπάτια σε σκάλες, και μπροστά μία στοά με γυρτή στέγη, που την ύποστηρίζαν δεκατέσσερις κολόννες από μπαμπού. Στις κολόννες αυτές ήταν κεριπλεγμένοι κισσοί κι' άλλα δενδράκια που μοσχοβολούσαν πιπέρι και βανίλλια.

Από τάλλο μέρος της σπηλιάς, δίπλα στο ρέμμα των Τσακαλιών, ήταν το περίβολό του Φελσενχάιμ. Ήταν υψωμένο από φράκτη άγκαθατό, χωριζόταν σε λαχανόκηπο, σε άνθόκηπο και σε δενδροκήπο, με λεμονιές, πορτοκαλιές, φισικιές, άμυγδαλιές, καρδιές κι' άλλα όπωροφόρα. Όσο για κερασιές, άγκάδιές, συκιές και τα λοιπά δένδρα των

εύκράτων κλιμάτων της Εύρώπης, άκ αυτά εύρισκε κανείς στη μεγάλη δενδροστοιχία που έφθανε ως το Φαλκενχόρστ.

Δώδεκα χειμώνες είχε περάσει ή οικογένεια στη σπηλιά εκείνη και ποτε δεν ένωχλήθηκε ούτε από τον άέρα, ούτε από τη βροχή, ούτε από τη θάλασσα. Τώρα θα περνούσε κι' άλλον ένα, αλλά με καινούργια συντροφιά. Έλειπαν ή Φρίτς, ο Φραγκίκος κι' ή Τζέννη· είχαν προστεθῆ ο κ. Ούόλστων, ή γυναίκα του κι' ή κόρη του!

(Έπεται συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΕΛΙΔΕΣ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

[Του Φωύχτερςλέμπνι]
16.

Η θεωρία που άποθεώνει την άκρί-λαυση, γεννῶ λιγώτερες άπολαύσεις άπ' την άλλη έκείνη θεωρία, που διδάσκει τις έκτιμώμε με κάποιο μέτρο. Έ πρώτη φέρνει άφρευτα την άηδία τη ζωής· αλλά μόνο ή δεύτερη έχει την ικανότητα να τη γιατρεύη.

17.

Για τον άνθρωπο, που αξίζει να λέγεται άνθρωπος, ή παρηγορία δεν είναι καλή, γιατί τον άδυνατίζει. Το καθήκον μόνο είναι ή άληθινή του παρηγορία.

Ο κόπος του Άπειρου είναι παρα-γνώριση του Πεπερασμένου. Όποιος λα-γώνει έδω να τον άνησυχούμε. Θα μπο-ρούμε να φωνάξουμε και να πηδήσουμε στο θέλω. Τί καλά που έκανε! Μόλις άκουσε ο καίμενος πως θάβουν τα παι-διά της θείας της Έρασμίας και μερικές φωνές μου να περάσουν μετῆ τάπωμα, ήρε την όμπερλά του κι' έλεγε πως δε θα γυρίση παρά το βράδυ, όταν θα τε-λειώνη το «πανηγύρι» μας. Μα και τί πανηγύρι! Δεν είχε άδικο! Έγώ κι' ή Κούλα έξερουμε. Άδύνατο να το φαντά-σονται αυτό που τους περιμένει. Ούτε κι' αυτός ο Παύλος, ο έξυπνος ο άδελφού-μός μου, που τα «έχει όλα». Μα γιατί να γυρί τόσο ή Κούλα; Τί να τρέχη; Κτυπάει το ρολόι πέντε. Πέντε κι' άκού-α να φανῇ! (Άφίνει το κέντημά της στο τραπέζι, πηγαίνει στο παράθυρο και κοι-τάζει πρώτα κάτω στο δρόμο κι' έπειτα στον ορανό). Τίποτα! Δέ φαίνεται. Άχ, ός μη φάω! Όπου ναρθούν τα παιδιά! (Μπαί-νει ή Κ. Κρινά. Η Μαργαρίτα κοιτάζοντας πάνω έξω δεν την καταλαβαίνει άμέσως.)

18.

Όσοι παραβλέπουν τη μεγάλη έπ-δραση που έχει ή ψυχή στο σώμα, άνα-χωρούν από τη λανθασμένη άρχή ότι «κάθε τι που ζῇ, ζῇ από αίτία που βρ-σκειται άπέξω του». Μα τότε ή ζωή του ανθρώπου θα ήταν έν' άφρημένο μηδέν. Ένῶ, άπεναντίας, ή ζωή ένεργεί από μέσα προς τα έξω.

19.

Ό,τι κάνει το σώμα, φυσιολογικά, για να ζούμε, —την άφομοίωση και την έκκριση, την είσπνοή και την έκπνοή, —το ίδιο πρέπει να κάνει και το πνεύμα. Η έσωτερική ζωή, για να μένη υγιή, πρέπει να είναι μία αιώνια συστα-τική και διαστολή. Πότε νάνοιγόμεστε, μαθαίνουμε, ναπολαμβάνουμε, να έρω-γούμε, να βγαίνουμε από τον έαυτό μας, πότε πάλι να μαζευόμαστε, να κλειν-μαστε, να συγκεντρώνουμε τις δυνάμεις μας 'ς ένα σημείο, για να τις ξανατε-λούμε έξω. Όποιος ξεχύνεται όλοένα διαλύεται· όποιος συγκεντρώνεται δια-κώς στον έαυτό του, άποναρκώνεται.

ΟΙ ΤΡΙΤΟΙ

Κωμωδία Μονόπρακτη

ΠΡΟΣΩΠΑ :

Κος ΚΡΙΝΑΣ

Κα ΚΡΙΝΑ

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ κόρη τους.

ΠΑΥΛΟΣ μικρότερος άδελφός της.

ΚΟΥΛΑ, ξαδέλφη της Μαργαρίτας.

ΦΙΛΙΤΣΑ, ξαδέλφη της Μαργαρίτας.

ΛΕΑΝΤΡΟΣ, άδελφός της.

ΜΑΡΘΑ, μικρή υπηρέτρια.

Φίλφια, ξαδέλφη, φίλοι και φίλες του Παύ-λου και της Μαργαρίτας.

Η σκηνή δείχνει το γραφείο του κ. Κρινά. Πόρτα στο βάθος. Παράθυρο δε-ξιά κι' άλλη πόρτα άριστερά. Στη γωνία, που σχηματίζουν οι δυο πόρτες, γραφείο με βιβλιοθήκη. Στη μέση, ένα στρο-γυλό τραπέζι με ένα πόδι, που χωρί-ζεται στο τέλος σε τρία μικρότερα, και έτοιμοι τρεις-τέσσερις κομπές καρέ-φες. Στο παράθυρο βελούδινη κουρτίνα. Άλλη μία κούβη την πόρτα προς ταριστε-ρά. Το πάτωμα στρωμένο με παχύ χαλί του χρώματος με τι· κοιρίνες. Ρολόι στο τοίχω, σόμπα, διάφορες φωτογραφί-ες κι' εικόνες στους τοίχους. Όλα δεί-χνουν πως δ χειμώνα βρίσκεται σ' όλη του την άκμή.

Όταν σηκώνεται ή αύλαία, ή Μαργα-ρίτα κάθεται κοντά στο τραπέζι με το κέντημά της και κεντάει.

ΣΚΗΝΗ I

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ (μόνη) : —Ούτε «σουτ!» ή «ζῇ» τώρα, ούτε «ήσυχία κι' ο μπαμπάς κινάται!» ούτε τίποτα. Ο μπαμπάς δε θάει έδω να τον άνησυχούμε. Θα μπο-ρούμε να φωνάξουμε και να πηδήσουμε στο θέλω. Τί καλά που έκανε! Μόλις άκουσε ο καίμενος πως θάβουν τα παι-διά της θείας της Έρασμίας και μερικές φωνές μου να περάσουν μετῆ τάπωμα, ήρε την όμπερλά του κι' έλεγε πως δε θα γυρίση παρά το βράδυ, όταν θα τε-λειώνη το «πανηγύρι» μας. Μα και τί πανηγύρι! Δεν είχε άδικο! Έγώ κι' ή Κούλα έξερουμε. Άδύνατο να το φαντά-σονται αυτό που τους περιμένει. Ούτε κι' αυτός ο Παύλος, ο έξυπνος ο άδελφού-μός μου, που τα «έχει όλα». Μα γιατί να γυρί τόσο ή Κούλα; Τί να τρέχη; Κτυπάει το ρολόι πέντε. Πέντε κι' άκού-α να φανῇ! (Άφίνει το κέντημά της στο τραπέζι, πηγαίνει στο παράθυρο και κοι-τάζει πρώτα κάτω στο δρόμο κι' έπειτα στον ορανό). Τίποτα! Δέ φαίνεται. Άχ, ός μη φάω! Όπου ναρθούν τα παιδιά! (Μπαί-νει ή Κ. Κρινά. Η Μαργαρίτα κοιτάζοντας πάνω έξω δεν την καταλαβαίνει άμέσως.)

ΣΚΗΝΗ II

Κα ΚΡΙΝΑ (κοιτάζει την κόρη της άφω-νι, κουνώντας το κεφάλι. Σε λίγο) : —Μπαρό! (Στη φωνή της ή Μαργαρίτα γυ-ρίζει, τη βλέπει και τρέχει άμέσως στο κέν-τημά της. Μπαρό σου! Όστε αυτό το κέντημα έκανε όλη την ώρα; Άμ δεν τρέξα; Μπορεί ποτέ να κάνει τίποτα ο Φίλιππας όσο περιμένει το Ναθανάη; Έλα δός μου το τώρα και τρέξε να πά-νεις τη φίλη σου από τη σκάλα. (Φεύγει).

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ (σαν άπολαυμένη, κοι-τάζοντας άφωνι προς την πόρτα του βάθους, άπ' όπου βγήκε ή μαμά της. Σε λίγο) : — Άν ήμωσε τώρα, πως θα της ζητήσω να γενέθλιά μου να ξαναρχουν τα παι-

διά; Τώρα έτυχε ναρθη που τάφισα μία στεγνή!...

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ Κας ΚΡΙΝΑ : Άπό 'δω, παιδί μου, στο γραφείο. Έκει είναι. (Μπαίνει ή Κούλα).

ΣΚΗΝΗ III

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Έλα λοιπόν! Έπίτη-δες σε περιμένω έδω. Γιατί άργησες; Σε λίγο θάβουν. Κτύπησαν πέντε. Άρχισα να νάβελπίζομαι. Κάθισε. (Κάθονται ή μια άπέναντι στην άλλη.)

ΚΟΥΛΑ. — Δέ λές και πως ήρθα;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Και γιατί;

ΚΟΥΛΑ. — Μάφινει ο Τίτος να πάω πουθενά; Ηθελε να τον πάρω μαζί μου. Έέρεις από μικρά. Έκλαιγε, φώναζε, χύ-λασε τον κόσμο. Μα μπορούσα πάλι να κουβαλάω μαζί μου και μωρά;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Δεν τον έπαιρνες και-μένη;

ΚΟΥΛΑ. — Τελοςπάντων τοῦδωσε λίγο γλυκό ή μαμά, τοῦβαλα κι' εγώ μία δε-καρίτσα στο χέοι και μάφισε.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Άκουσε με τώρα κι' έσύ. Βρίκες τίποτα από χτές;

ΚΟΥΛΑ. — Όχι... Έγώ, βλέπεις, δεν τα ξέρω τα καταιόπια του σπιτιού σας...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Έ, έγώ όμως βρήκα κι' έτσι το ίδιο κάνει. Και μάλιστα το σχέδιο αυτό που θα σου πώ, το σκέφτηκα στον... ύπνο μου!

ΚΟΥΛΑ. — Μα πως;...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Νά, το όνειρεύτηκα!

Είδα πως το παίζαμε.

ΚΟΥΛΑ. — Φοβάμαι μήπως δεν πετύχη.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Μάλιστα! Τόσο απλό που είναι. Άκου που σου λέω γά. Νά: Λίγο πριν σερβίρουν το τσάι, με τρόπο έμεις παίρνουμε όλογών τα μαντήλια, και...

ΚΟΥΛΑ (διακόπτοντας). — Κατάλαβα!

Θαυμάσιο! Μπαρό! Μπαρό!

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Περίμενε και δεν τε-λείωσα.

ΚΟΥΛΑ (έξακολουθώντας). — Τέλειο!

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Ορίστε λοιπόν. Άφού κατάλαβες, προχώρει. Έμπρός! Έπειτα; Τί θα γίνει;

ΚΟΥΛΑ (βγάζει το μαντήλι της, το κοι-τάζει, το ζαρώνει από το νευρικό της, μα δε βόλκει να πῇ τίποτα.)

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Μην παιδεύεσαι και το μαντήλι δεν ξέρει να σου πῇ τίποτα. Άφού άλλωςτε δεν πρόκειται γι' αυτό. (Γέλει). Άφρη με λοιπόν να τελειώσω. (Άκούγονται χοροπηδήματα, γέλια, φωνές και, πριν προφθάη ή Μαργαρίτα να προ-χωρήση, μπαίνουν γελώντας και ηρώδοντας ή Φιλίτσα, ο Παύλος κι' ο Λεάντρος).

ΣΚΗΝΗ IV

ΦΙΛΙΤΣΑ (τρέχει και φιλεί την Μαργα-ρίτα). — Άπό τους πρώτους θα είμαστε, ή; Ηρθαμε, έέρεις, κι' επισήμως, μ' άμάξι.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Μπα! μπα! μπα!

ΛΕΑΝΤΡΟΣ. — Άηλαδῆ την ώρα που φεύγαμε, έτυχε να φύγη και ο μπαμπάς με τ' άμάξι κι' έτσι...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Καλά, κύριε ξαδέλφε,

που όλο θέλεις να διορθώνης! Δεν μπο-ρεί το κορίτσι να πῇ και κατιτί όπως το θέλει αυτή, με τρόπο, πως να στο πώ...

ΠΑΥΛΟΣ. — Πρωτότυπο! Πες το γιέ!

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ (Στη Φιλίτσα). — Καλέ, με τις έξυπνάδες τους έζαχα να σε συστήσω στη δεσποινίδα. — Η δεσποινίς Κούλα, άπ' τις κολλίτερες φίλες μου. — Η δε-σποινίς Φιλίτσα, ξαδέλφη μου. (Χαιρε-τιούνται). Κι' ο (είρωνικά) κύριος Λεάν-τρος, ξαδελφός μου, άδελφός της Φιλί-τσας. (Χαιρετιούνται. Στο μεταξύ από στην Κούλα μέσ' από τα δόντια, κρυφά από τους

άλλους). Τα βλέπεις; Πώς θα κάνουμε τώρα;... (Ο Παύλος κι' ο Λεάντρος φεύ-γουν. Σε λίγο γυρίζει ο Παύλος).

ΠΑΥΛΟΣ. — Μαργαρίτα, τα παιδιά ήρθαν.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Κι' έμεις φτάσαμε.

(Στα κορίτσια). Πηγαίνουμε λοιπόν; (Φεύ-γοντας κάνει νοήματα στην Κούλα με τα χέρια, με τα μάτια και με τα χείλη, γυρεύ-οντας να της πῇ πως τα μαντήλια θα τα κρύψουν στη βιβλιοθήκη. Η Κούλα, με νοή-ματα κι' αυτή, δείχνει πως κατάλαβε. Στρέ-βοντας όμως άπότομα το κεφάλι της ή Φι-λίτσα, βλέπει τις μυστικές συνεννοήσεις, και υποψιάζεται, μα δε λέει τίποτα. Φεύγουν.

Η σκηνή μένει άδεια. Σε λίγο μπαίνει ή Φιλίτσα σιγά-σιγά, κοιτάζοντας όλο κατά την πόρτα του βάθους, μήπως την πῆρε κανείς στο κατόπι, και διευθύνεται στη βιβλιοθήκη).

ΣΚΗΝΗ V

ΦΙΛΙΤΣΑ (προσπαθώντας να την άνοξη). — Τί σφιχτή! Μα δε φαίνεται ναρῇ και τίποτ' άλλο έκτός από βιβλία. (Προσπα-θώντας άκόμα). Και όμως κάτι τρέχει μ' αυτή τη βιβλιοθήκη. Δεν μπορεί... Όλα τους τα νοήματα γι' αυτήν ήσαν. . . Σί-γουρα κάτι θα μῆς ετοιμάζουν οι κυρίες...

Γιατί κι' όταν ήρθαμε, σε να μου φά-νηκε πως κάτι λέγανε και τους το κόψα-με στη μέση... Και ή ματιά, που έβριξε ή Μαργαρίτα στην Κούλα τη στιγμή ή-κείνη, δε μου ξέφυγε κι' αυτή. Μα τί να ήθελε να πῇ; . . . Δεν ήθελαν, φαίνεται, τρίτη στο μυστικό τους. Ποιός τους φταίει όμως; Άς φροντίζαν να τα πούν προτού έρθουμε. Άν καταφέρω να γίνω τρίτη, αυτό θα το χωστώω στην άπροσεξία τους.

(Άκούγονται βήματα. Άκόμα δεν έχει κα-τορθώσει ν' άνοξη τη βιβλιοθήκη). Κά-ποιος έρχεται... (Άπομακρύνεται άπ' αυ-τή). Τί σφιχτή! Να μην προφτάσω να την άνοξώ! (Μπαίνει ο Παύλος).

ΣΚΗΝΗ VI

ΠΑΥΛΟΣ (τραβώντας όλόδια στο γρα-φείο). — Γιατί έδω και μόνη; Τα σουγ-γρίδες πάλι με καμιά;

ΦΙΛΙΤΣΑ. — Καλέ, δάγκωσε τη γλώσσα σου! Πως σου ήρθε αυτή ή ιδέα; Να... ψάχνω να βρω το μαντήλι μου. (Κάνει πως ψάχνει μόνη της). Να του τα πώ και του Παύλου; Νάφησω να τις πιάσω μό-νη μου;

ΠΑΥΛΟΣ (Γυρίζει να φύγη μ' ένα Δεξι-κό στο χέρι). — Έτοῦτο δὴ πῇ ποιός έχει δικιο. Ο Λεάντρος ή εγώ; (Βλέποντας την άκρη του μαντηλιού της ξαδέλφης του από την τσέπη της). Μα, καιμένη Φιλίτσα, άκό-μα ψάχνεις; Δέ βλέπεις πως το μαντήλι είναι στην τσέπη σου;

ΦΙΛΙΤΣΑ (άπορώδης τάχα). — Ά, βέ-βαια... καλά λές. . . Πόσες φορές όμως δεν το παθαίνει κανείς αυτό; Να ψάχνω για ένα πράγμα, που βρίσκεται άπάνω του! (Μόνη της). Άπό τρία να μεπιανε. (Κάνουν να φύγουν. Στην έξοδο άπανιούνται με τη Μαργαρίτα).

ΣΚΗΝΗ VII

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Μπα; Πως έδω; ΠΑΥΛΟΣ. — Γιατί παρακαλώ; Παρά-ξενο σου φαίνεται; Έγώ για το Δεξικό αυτό, που θα με βοηθήση ναποδείξω κάτι στο Λεάντρο. . .

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ (διακόπτοντάς τον). — Πά-λι έξυπνάδες!

ΠΑΥΛΟΣ (συνεχίζοντας). — Κι' ή Φιλί-τσα για να βρῇ το μαντήλι της. (Φεύγει).

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ (μόνη της). — Μχ! Άπό τώρα άρχισαν να κάνουν τα μαντήλια τους;...

(Έπεται το τέλος)

ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

ΣΠΟΥΔΕΣ

II

«La mer sur qui prie
la Vierge Marie.»

VERLAINE

«Η θάλασσα σαν-ίζει
τὰ κούφια βηματά μας,
ἡ θάλασσα βουίζει
τὴς καταχνιές ντυμένη.
Βαθεία, φουρτουνιασμένη,
σὰν τὴν ἀπολισιά μας.»

«Η θάλασσα, πὺν ῥέλει
τοὺς Ὀρθροὺς τῆς ὁλοῖνα
καὶ τοὺς Ἑσπερινούς τῆς,
ἡ θάλασσα τοῦ στέλνει
τοὺς θελοὺς χειρουργοὺς τῆς
στὴν Παναγία Παρθένα.»

«Η θάλασσα, πὺν ἀπλώνει
σὰ θέατρο, σὰν Ὀρχήστρα,
μιά τῆς φωνή, πὺν βγαίνει
σκλήρη κι' ἀπολιπισμένη·
καὶ μιά, πὺν τὴ μερῶν
γλυκιά, σὰν ναυορίστρα.»

Τὸ θέατρο: τραγῳδία
αἰώνια καὶ μοιραία·
σὰν κάποια παρασταίνει
μὲς ἐνὰ νεῶ κηδεῖα.
Κ' ἡ νύκτα κατεβαίνει,
σὰ μιά μεγάλη αὐλαία.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΠΡΥΤΑΝΙΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΓΤΗ τῆ στιγμῇ, — εἶχα
καθίσει νὰ σὲ γράψω
τὴν ἐπιστολή μου, — μα-
θαίνω τὸ θάνατο τοῦ
Ἀγγέλου Βλάχου. Κι'
ἀφίνω γι' ἄλλη φορὰ τὸ
θέμα πὺν εἶχα, γιὰ νὰ
σὲ πῶ σήμερα τί ἦταν
ὁ ἐπιφανὴς αὐτὸς λόγιος, ὁ Πρύτανις τῶν

Ἑλλήνων λογίων, ὅπως τὸν ἔλεγαν
ἀπὸ χρόνια. Πολλοὶ ἀπὸ σὲς δὲν θὰ τὸν
ξέρουν, παρὰ μόνο κατ' ὄνομα. Θυμοῦ-
μαι, ὅταν ὁ Ἀγγελος Βλάχος μοῦ ἔκαμε
τὴ μεγάλη τιμὴ νὰ με ψηφίσῃ γιὰ τὸ
Ἀριστεῖο τοῦ 1919, κάποιος ἀπὸ τοὺς
φίλους μας ρώτησε ἂν εἶναι «πραγματι-
κῶς ἀνθρώπος μεγάλης ἀξίας, ὅπως φαί-
νεται ἀπὸ τὴν ψῆφον του». Καθόλου ἐκ-
πληκτικὴ αὐτὴ ἡ ἀγνοία τῆς νεώτερης
γενεᾶς! Ὁ Ἀγγελος Βλάχος ἔδρασε σ'
ἐποχὴ πὺν κανένας ἀπὸ σὲς δὲν ἦταν γεν-
νημένος. Καὶ πέθανε γέρως ὀδοντάρης,
ἀφ' οὗ τὰ τελευταῖα δέκα χρόνια δὲν ἀκού-
σθηκε σχεδὸν καθόλου στὴ φιλολογικὴ μας
κίνηση. Ἦταν ὁ τιμημένος Ἀπόμαχος,
πὺν δὲν τὸν θυμοῦνται παρὰ οἱ σύγχρονοί
του καὶ δὲν τὸν ξέρουν παρὰ ὅσοι ψάχνουν
τὴς βιβλιοθηκῆς καὶ διαβάζουν παλιά...

Ἐγὼ ὅμως ἔφασα τὸν Ἀγγέλο Βλά-
χο ὡς ὅλη του τὴν ἀμύμη. Ὅταν, ἐδῶ καὶ
τριανταπέντε χρόνια, πρωτοῦλθα στὰς Ἀ-

θήνας, κανένα ὄνομα δὲν ἀντηχοῦσε στὸ
φιλολογικὸ μας κόσμο ὅσο τὸ δικό του.
Ἦταν ἡ ἐποχὴ τοῦ Ροῖδη, τοῦ Βερναρ-
δάκη, τοῦ Κορομηλά, τοῦ Παράσχου, τοῦ
Βικέλα. Ἀνάμεσα ὡς αὐτοὺς ἐπρυτά-
νευε ὁ Ἀγγελος Βλάχος. Τὴ σοφία του
μπορεῖ νὰ τὴν εἶχαν κι' ἄλλοι, — γιὰτὶ
ἐκεῖνο τὸν καιρὸ οἱ λόγοι, γενικά, ἦταν
πὺν διαβασμένοι. Μπορεῖ ἀκόμη, ἄλλοι
νὰ εἶχαν δημιουργικὴ δύναμη μεγαλύτερη.
Κανένας ὅμως δὲν εἶχε τὴν ἐπιβολή, τὸ
κύρος τοῦ Ἀγγέλου Βλάχου. Ἡ γνώμη
του ἀκουγόταν σὰν κανενός. «Αὐτὸς
ἔφα»!...

Καὶ πρὶν ἔλθω ἀκόμα στὰς Ἀθήνας, ἀπὸ
μαθητῆς τοῦ Γυμνασίου στὴν πατρίδα μου,
τὸν ἤξερα καὶ τὸν ἐθαύμαζα. Γιὰτὶ διά-
βαζα τὰ βιβλία του, — ὦ, τί ἐντύπωση μοῦ
εἶχαν καμει οἱ «Ποιητικῆς Μελέτης» τοῦ
Δαμαρτίνου, μεταφρασμένες ἀπὸ τὸν Ἀγ-
γελο Βλάχο, μετὰ μιὰ ἐμμετρη ἀφιέρωση,
ἐνα ἐνθουσιώδη ὕμνο στὸ Γάλλο ποιητή,
πὺν τὸν εἶχα μάθει ἀπέξω! — τὰ ποιήμα-
τά του, τὰ διηγήματα καὶ τὰ χρονογρα-
φήματα πὺν δημοσίευσε τότε στὴν «Ε-
στία». Κι' ἀπὸ τὸ μεγάλο μου θαυμα-
σμό, τὸ πρῶτο-πρῶτο μυθιστόρημα πὺν ἔ-
γραψα τότε, τὸ ἀφιέρωσα στὸν Ἀγγέλο
Βλάχο. Μ' ἔνα γράμμα μου, ἀπὸ τὴ Ζά-
κυθο, τοῦ ζήτησα τὴν ἀδεια. Κι' ἀκόμα
θυμοῦμαι τὴν ἀγαλλίαση πὺν πλημμύρισε
τὴν παιδική μου ψυχὴ, ὅταν ἔλαβα τὴν
καλὴ του ἀπάντηση ἀπὸ τὰς Ἀθήνας.
ἌΕῖθε τὸνομά μου, — μοῦ εὐχόταν ὁ Πρύ-
τανις τῶν Ἑλλήνων λογίων, — γραφόμε-
νον ἐπὶ τῆς πρώτης σελίδος τοῦ πρώτου
σας ἔργου, νὰ ποθῇ εἰς αἴσιον οἰωνὸν τῆς
μελλούσης ὑμῶν ἐπιτυχίας». Πολλὲς φο-
ρὲς ἀπὸ τότε τὸ θυμήθηκα καὶ συλλογι-
σθηκα: Ποιὸς ἔφερε ἂν ἡ κάποια ἐπιτυχία
πὺν εἶχα κατόπι κι' ἐγὼ στὴ φιλολογία,
δὲν ὀφείλεται λίγο καὶ στὸν καλὸ αὐτὸ
λόγο πὺν με κέντρισε καὶ με φιλοτίμησε
στὴν εὐαίσθητη ἡλικία τῶν δεκάξη χρο-
νῶν, νὰ φανῶ ἄξιος τέτοιας εὐχῆς!...

Στὰς Ἀθήνας, ἔλαβα τὴ μεγάλη τιμὴ
νὰ γνωρίσω τὸν Ἀγγέλο Βλάχο, νὰ τὸν
κάμω φίλο κι' ἕναν καιρὸ νὰ συχνάζω
στὸ περίφημο φιλολογικὸ του σαλόνι. Ὁ
παιδικός μου θαυμασμός λιγότεσε σὲ λί-
γο με τὴν ἐπαναστατικὴ ὁρμὴ τῆς νεό-
της, γιὰτὶ πάντα οἱ νέοι, πολὺ ἢ λίγο,
εἶναι ἐπαναστάτες καὶ τὴς «παλιῆς ἀξίας»
τὴς κτυποῦν. Ποτὲ ὅμως δὲν μοῦ ἔλειψε
ὁ σεβασμός κι' ἡ ἀγάπη. Μία φορὰ, θυ-
μοῦμαι, ἀπὸ ὑπερβολὴ ἐπαναστατικὸν ζή-
λου, κτύπησα καὶ τὸ φιλολογικὸ ἔργο τοῦ
Ἀγγέλου Βλάχου, λέγοντας πὺν δὲν εἶχε
ὅση ἀξία τοῦ ἀπέδιδαν. Ἀλλὰ τὸ χρέος
μου αὐτό, — γιὰτὶ τὸ ἐνόμιζα χρέος μου
τότε, — τὸ ἔκαμα σεμνὰ, εὐγενικά, με τὸ
γάντι πὺν λένε, χωρὶς τὴς παραφορὲς τὴς
πρόστυχες, καὶ τὴς ἀσέβειας πὺν ἐπιτρέ-
πουν στὸν ἑαυτό τους μερικοὶ ἀπὸ τοὺς
σημερινούς νέους. Γι' αὐτὸ κι' ὁ Ἀγγε-

λος Βλάχος δὲ μοῦ σήκωσε ποτὲ οὔτε
τὴν πολυτιμὴν φιλία του, οὔτε τὴν πολυ-
τιμώτερη ἐκτίμησή του. Εἶπε πὺν πλα-
γήθηκε τότε κι' ὀλοπρόθυμα με συχώρεσε.
Ἀπόδειξη ὅτι περὶ με ψήφισε γιὰ τὸ
Ἀριστεῖο. Κι' ὡς τὴς τελευταῖες του ἡ
μέρες, διαβάσε βιβλία μου καὶ μοῦ μίλουσ-
γι' αὐτὰ ἐπαινετικά.

Ὁ δὲ πῶ τῶρα καὶ μιὰ σχετικὴ λε-
πτομέρεια πὺν με συγκίνησε πάρα πολὺ.
Δὲν εἶχε διαβάσει τὸν «Κόκκινο Βρά-
χο» καὶ μοῦ τὸν ζητοῦσε ὁ καίμενος πρὸ
καιροῦ. Δὲν εἶχα νὰ τοῦ στείλω καὶ τοῦ
μῆνυσα νὰ περιμένῃ ὡς νὰ ξανατυπωθῇ. Ἐ-
πιτέλους ξανατυπώθηκε καὶ, πρὸ ὀλίγων
ἡμερῶν, τοῦ τὸν πῆγα μόνος μου στὸ
σπίτι. Ἀλλὰ δὲν μπόρεσα νὰ τὸν ἰδῶ,
γιὰτὶ τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη ἦταν ἀδιάθετος.
Σὲ λίγο μάθαινα πὺν ἦλθε στὰ τελευταῖα
του. Κι' οἱ οἰκεῖοί του μ' ἐβεβαίωσαν πὺν
τὸ τελευταῖο βιβλίο πὺν μπόρεσε νὰ δια-
βάσῃ καὶ νὰ τοὺς μιλήσῃ γι' αὐτό, ἦταν ὁ
«Κόκκινος Βράχος»!

Ὁ Ἀγγελος Βλάχος, ὅπως οἱ περισ-
σότεροι τῆς ἐποχῆς του, δὲν ἦταν μόνον
λόγιος. ἔκαμε καὶ βουλευτῆς, καὶ ὑπουρ-
γός, καὶ πρέσβης. Κι' ἀκόμα δὲν ἦταν
μόνον ποιητῆς, διηγηματογράφος, θεατρι-
κός, κριτικός, δημοσιογράφος, ἀλλὰ καὶ
φιλόλογος, λεξικογράφος καὶ συγγραφεὺς
βιβλίων τῆς βαρεῖας φιλολογίας, ὅπως τὸ
«Ὀμηρικὸν Ζήτημα» κι' ἄλλα πολλά.
Γι' αὐτό, τὸν καιρὸ ἐκεῖνο, λογιζόταν
ισότιμος μετὰ καθῆγητὴ τοῦ Πανεπιστημίου
καὶ λάβαινε μέρος, σὰν κριτῆς, σὲ Πανε-
πιστημιακοὺς Διαγωνισμούς καὶ μιλοῦσε
στὴ μεγάλη αἴθουσα τοῦ Πανεπιστημίου.
Τί τὰ θέλετε! Ὁ Ἀγγελος Βλάχος
μπορεῖ νὰ μὴν ἀφίγη μεγάλα, ἀθάνατα
λογιστεχνικά ἔργα, ποιήματα ἢ διηγήμα-
τα, — ἂν κι' ἔγραψε πολλὰ ὡραιότατα, —
ἤξερε ὅμως γράμματα γερά. Στάθην·
ἕνας ἀπὸ τοὺς μορφωτὲς καὶ τοὺς δασκά-
λους τῆς καθαρῆς ὡς καὶ μετὰ τὰ πρω-
τότυπα, μὰ καὶ μετὰ τὴς ἀναρίθμητες μετα-
φράσεις του. Ὅ,τι θέμα ἔπιανε νὰ πραγ-
ματευθῇ, τὸ κατεῖχε στὴν ἐντέλεια. Πο-
λύγλωστος, παρακολουθοῦσε ὅλες τὴς εὐ-
ρωπαϊκῆς φιλολογίας. Καὶ χαλκέντερος,
ἔγραψε σὲ πενήντα χρόνια ὀλόκαυρη βι-
βλιοθήκη. Τὸ δημιουργικὸ του τάλαντο,
χωρὶς νὰ εἶναι μεγάλο σὰν τοῦ Παρά-
σχου π.χ., ἦταν καλλιεργημένο ὅσο κα-
νενός. Ὁ Ἀγγελος Βλάχος δὲν ἐμοίαζε
μετὰ μερικοὺς σημερινούς πὺν μιλοῦν γιὰ
ὅλα, χωρὶς νὰ ξέρουν τίποτα συστηματικά
καὶ κάνουν καὶ τοὺς κριτικούς, χωρὶς νὰ
ἔχουν διαβάσει οὔτε μιὰ Αἰσθητική!

Σὲ τὸ ξαναλέγω: «Ἄν στὸν καιρὸ
του, ὁ Ἀγγελος Βλάχος λέόταν Πρύ-
τανις τῶν Λογίων, δὲν ἦταν οὔτε γιὰ τὰ
ποιήματά του, πὺν δὲν εἶχαν βέβαια τὴν
ἐμπνευση τοῦ Παράσχου, οὔτε γιὰ τὰ
διηγήματά του ἦταν γιὰ τὴ σοφία του,
τὴ φιλοπονία του, τὴν εὐσυνειδησία του

τὸ χαρακτηριστὸν του. Αὐτὸ μὰς διδά-
σκει γιὰ νὰ νῆται κανεὶς τόσο ψηλά,
ἔρχετ' ἕνα τάλαντο, ἔστω καὶ τὸ πλου-
σιο· χρειάζεται καὶ νὰ καλλιεργηθῇ.
Ἡ καλλιέργεια τοῦ τάλαντου δὲν γί-
νεται μετὰ ρεμβασμούς, με συζητήσεις στὰ
καφενεῖα, με κατηγόριες τῶν ἄλλων καὶ
ἐρισίες. Γίνεται μόνον μ' ἐργασία
καὶ ἀσπάξομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ HECTOR MALOT

Μεταφρασμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημία]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΗ'

Οἱ παραμονὲς τῶν Χριστουγέννων.
Δὲν μιλούσαμε πιά παρὰ γιὰ τὸν Ἀρ-
θούρο, τὴν κυρία Μίλλιγκαν καὶ τὸν κ.
Ματτίας.

Ποῦ νὰ ἦταν ὁ Ἀρθούρος κι' ἡ μη-
τέρα του; Ποῦ θὰ μπορούσαμε νὰ τοὺς
ἔχουμε, νὰ τοὺς βροῦμε;

Οἱ ἐπισκέψεις τοῦ κ. Τζέιμς μὰς
ἐμπνεύσει μιὰ ἰδέα, ἕνα σχέδιο,
ἡ ἐπιτυχία του μὰς φαινόταν ἐξα-
νισμένη. Ἀφ' οὗ κ. Τζέιμς Μίλ-
λιγκαν ἦλθε μιὰ φορὰ στὴν Αὐλὴ τοῦ
Καίσιμου Λέοντος, ἦταν σχεδὸν βέβαιο
ὅτι θὰ ξαναρχόταν καὶ δεύτερη καὶ
Μήτῳς δὲν εἶχε «δουλειὰς» μετὰ τὸν
πατέρα μου; Ἀμα ξαναρχόταν λοιπόν,
Ματτίας, πὺν δὲν τὸν ἐγνώριζε κα-
θόλου, θὰ τὸν ἐπαίρνε ἀπὸ πίσω καὶ θὰ
ἔπεσε πὺν κατοικεῖ. Μία φορὰ πὺν θὰ
ἐλάναμε τὸ σπῆτι, δὲν ἔαταν δύσκολο
νὰ ρωτήσουμε τοὺς ὑπηρετῆς· κι' ἴσως,
στὴς πληροφορίες τους, θὰ μπορού-
με νὰ βροῦμε τὸν Ἀρθούρο.

Γιὰτὶ ὄχι; Καθόλου ἀδύνατο δὲ μὰς
ἐνόταν...

Τὸ σχέδιο αὐτὸ δὲν θὰ μ' ἔκανε μόνον
ξαναῖδῶ κάποτε τὸν ἀγαπητό μου
Ἀρθούρο, ἀλλὰ μ' ἔβγαζε τώρα κι' ἀπὸ
τὴν ἄλλη μεγάλη στενοχωρία.

Γιὰτὶ ἀπὸ τὴν ἡμέρα πὺν λάβαμε τὸ
ἔγγραφο τῆς μάννας-Μπαρμπερίνας, ὁ
Ματτίας ὅλο μούλεγε καὶ μοῦ ξανάλεγε:
«Πῶς στὴ Γαλλία!» Ἦταν ἡ ἐπ' ὁδός,
ἀπάνω ὡς αὐτὴ ἔπλεκε καθεμέρα
ἐννοήσιμες βαριαταιόσεις. Ἐγὼ τοῦ ἀ-
ντιόμισα μετὰ μὴν ἄλλη: «Δὲν μπορῶ
νὰ ἔχω τὴν οἰκογένειά μου!» Ἀλλὰ
τὸ ζήτημα αὐτὸ τοῦ καθήκοντος δὲν
ἐμενύνασε καθόλου, κι' ἄρχιζαν συ-
ζητήσεις χωρὶς ἀποτέλεσμα, γιὰτὶ κα-
θὼς ἐπέμενε στὴν ἰδέα του: «Πρέπει
νὰ βροῦμε!» — «Πρέπει νὰ μείνω!»

Ἀφ' οὗ ὅμως στὸ στερεότυπό μου «πρέ-
πει νὰ μείνω», ἐπρόσθετα «γιὰ νὰ βρῶ τὸν
Ἀρθούρο», ὁ Ματτίας δὲν εἶχε ἀντίρ-
ρηση. Πῶς μπορούσε νὰ πᾶν ἐναντίον
τοῦ Ἀρθούρου; Ἡ κυρία Μίλλιγκαν
ἔπρεπε νὰ μάθῃ τὴς διαθέσεις τοῦ
Ἀρθούρου της;

«Ὅσο φεύγαμε ἀπ' τὸ σπῆτι, τὸ πρῶτ'
καὶ γυρίζαμε τὸ βράδυ, δὲν εἶχαμε βέβαια
ἐλπίδα νὰ ἐπιτύχουμε ποτὲ τὸν κ.
Τζέιμς. Ἀλλὰ πλησίαζε ὁ καιρὸς πὺν
θὰ βγαίναμε νὰ παίξουμε στοὺς δρόμους
μόνον τὸ βράδυ, γιὰτὶ στὸ Λονδίνο κατὰ
τὰ μεσάνυχτα γίνονται τὰ waits, δηλα-
δὴ τὰ κοντσέρτα τῶν παραμονῶν τῶν
Χριστουγέννων. Τότε θὰ μέναμε στὸ
σπῆτι ὅλη μέρα, θὰ παραφυλάγαμε καὶ
κάποτε θὰ τσακώναμε τὸ θεῖο τοῦ Ἀρ-
θούρου.

— Νᾶξερεις πὺν θέλω νὰ ξαναβρῶ
τὴν κυρία Μίλλιγκαν! μοῦ εἶπε μιὰ μέ-
ρα ὁ Ματτίας.

— Γιὰτὶ;

— Ἐδίστασε μιὰ στιγμὴ κι' ἀποκρίθηκε:

— Γιὰτὶ στάθηκε τόσο καλὴ γιὰ
σένα!...

— Ἐπειτα ἐπρόσθεσε:

— Καὶ γιὰτὶ θὰ σὲ βοηθοῦσε ἴσως νὰ
ξαναβρῶς τοὺς γονεῖς σου.

— Ματτίας!...

— Τὸ εἶπα χωρὶς νὰ
θέλω... δὲ φταίω. Μὰ
εἶναι ἀδύνατο νὰ παραδε-
χθῶ πὺν εἶσαι ἀπὸ τὴν
οἰκογένειά Δρίσκολλ. Κοί-
ταξε ὅλα τῆς τὰ μέλη
καὶ κοιτάξου λίγο καὶ σύ.
Δὲ σοῦ λέω τώρα γιὰ τὸ
χρῶμα τῶν μαλλιών. Μὰ
ἔχεις ἐσὺ τὰ κινήματα τοῦ
παπποῦ σου καὶ τὸ ψευτι-
κο γέλιο του;... Ἐγὼ,
ἂν δὲν ἤμουν γιὸς τοῦ πα-
τέρα μου, θὰ ἐπαίξα πο-
τέ κορνέττο, κλαρίνο, τρομ-
πὸν κι' ὅποιοδήποτε ὄρ-
γανο, χωρὶς νὰ μάθω; Ὁ
πατέρας μου ἦταν μουσι-
κός, εἶμαι κι' ἐγὼ! Φυσί-
κῶτατο! Ἐσὺ πάλι φυσι-
κῶτατο θάταν νὰ γίνης
τξέντλεμαν, καὶ θὰ γίνης ἄμα ξανα-
βροῦμε τὴν κυρία Μίλλιγκαν!

— Μὰ πὺν;

— Ἐχω τὴν ἰδέα μου.

— Δὲν τὴ λές, νὰ τὴ μάθω κι' ἐγὼ;

— Ἀ, ὄχι!

— Γιὰτὶ;

— Γιὰτὶ μπορεῖ νὰ μὴν εἶναι σωστὴ
καὶ... δὲν πρέπει νὰ κάνουμε ὄνειρα
πὺν δὲν βγαίνουν ἀληθινά. Ὅ,τι πάθα-
με, μετὰ τὴν πρασινάδα τοῦ ὠραίου αὐτοῦ
Μπέθναλ, ἂς μὰς γίνῃ μάθημα. Πῶς
καταπράσινα λειβάδια δὲν ὀνειρευθήκα-
με, πὺν στὴν πραγματικότητα μὰς βγῆ-
καν βάλτο ἀπὸ λάσπες!

Δὲν ἐπέμενε περισσότερο, γιὰτὶ κι'
ἐγὼ ἐπίσης εἶχα μιὰ ἰδέα.

Ἀλήθεια, ἦταν πολὺ ἀόριστη, πολὺ
ἀμυδρή, πολὺ δειλὴ, κι' ἴσως ὄχι πολὺ
πὺν σωστὴ ἀπὸ τὴν ἰδέα τοῦ Ματτίας.
Ἀλλὰ γι' αὐτὸ ἴσα-ἴσα δὲν τολμοῦσα νὰ

ἐπιμένω νὰ μοῦ πῇ ὁ σύντροφός μου τὴ
δική του. Τί θὰ τοῦ ἔλεγα, ἂν ἦταν ἡ
ἰδία μ' ἐκεῖνη πὺν στρυφογόριζε, θαμπή
σὰν ὄνειρο, στὸ νοῦ μου; Ἀφ' οὗ δὲν τολ-
μοῦσα ἀκόμα οὔτε νὰ ἔτῃν σχηματίσω
καλὰ-καλὰ αὐτὴ τὴν ἰδέα, νὰ τὴν δια-
τυπώσω μέσα μου, θὰ εἶχα τὸ θάρρος
νὰ τὴ συζητήσω μετὰ τὸ Ματτίας;
Ἐπρεπε νὰ περιμένουμε, — κι' ἐπε-
ριμέναμε.

Ὡστόσο ἐξακολουθοῦσαμε νὰ τριγυ-
ρίζουμε στοὺς δρόμους τοῦ Λονδίνου,
γιὰτὶ δὲν ἤμαστε ἀπὸ τοὺς προνομιού-
χους ἐκεῖνους μουσικοὺς πὺν παίρνουν
δική τους μιὰ συνοικία κι' ἔχουν τὸ τα-
κτικό τους ἀκροατήριον. Ἐμεῖς, μικροὶ
καὶ νιόφερτοι, ξένοι κι' ἀπροσπάτετοι,
ἔπρεπε νὰ ὑποχωροῦμε στοὺς ἄλλους
πὺν εἶχαν δικαιώματα προγενέστερα κι'
ἤξεραν νὰ τὰ ὑποστηρίξουν με βροντερὰ
ἐπιχειρήματα, πὺν δὲν μπορούσαμε νὰ
τᾶντικρούσουμε...

Πόσες φορές, τὴ στιγ-
μὴ πὺν ἐτοιμαζόμαστε νὰ
βγάλουμε δίσκο, ἀφ' οὗ
εἶχαμε παίξει μετὰ ζῆλο
τὰ καλύτερά μας κομ-
μάτια, δὲν ἀναγκασθή-
καμε νὰ τὸ βάλουμε στὰ
πόδια, μπροστὰ ὡς ἕνα
πελώριο Σκωτσέζο, με
γυμνὲς γάμπες καὶ με
σκοῦφο στολισμένο με
φετερά πὺν μόνον με τοὺς
ἤχους τῆς καραμούζας
τοῦ μὰς κατατρόπωνε!
Ὁ Ματτίας, μετὰ τὸ κορ-
νέττο του, μπορεῖτε νὰ
σκεπάσῃ τὸ μπράκιπ
ἐναντίον ὅμως τοῦ φοβε-
ροῦ πίπερ δὲν ἤμαστε
σὲ θέση νὰ κάμουμε
τίποτα!

Γύριζαν στοὺς δρόμους
καὶ κάποιοι ὁμιλοὶ ἀπὸ μαύρους μουσι-
κούς, πὺν οἱ Ἀγγλοὶ τοὺς λένε nigger-
melodists. Οἱ ψευτοαραπαῖδες αὐτοί, πὺν
φοροῦν καὶ ἄλλοκοτ ρούχα καὶ καὶ
πελώρια φωκόλα, πὺν μέσα ὡς αὐτὰ τὸ
κεφάλι τους μοιάζει με μπουκέτο μέσα
σὲ χάρτινο χωνί, ἦταν ὁ φόβος μας κι'
ὁ τρόμος. Τοὺς φοβοῦμαστε περισσότερο
κι' ἀπὸ τοὺς Σκωτσέζους. Μόλις τοὺς
βλέπαμε ἀπὸ μακριὰ ἢ ἀκούγαμε τὰ
φοβερά ὄργανά τους, ἀφίναμε τὸ τρα-
γούδι στὴ μέση καὶ φεύγαμε γι' ἄλλη
γειτονεῖα, ὅπου ἐλπίσαμε νὰ μὴν ἀπαν-
τήσουμε τέτοιους. Ἡ στεκόμαστε μ'
εὐλάβεια καὶ τοὺς κοιτάζουμε, ὡς πὺν νὰ
πάψῃ τὸ πατιρντί τους. (Ἐπταὶ συνέχεια)

«Καὶ πηδοῦσα ἀπ' τὴ χαρὰ μου.»

(Σελ. 261, στ. γ')

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Παρακαλούνται οί Συνδρομηταί, των οποίων ἔληξεν ἡδη ἡ συνδρομή, νὰ σπεύσουν νὰ τὴν ἀναγεώσουν. Εἰς τοιαύτας περιπτώσεις καμμία καθυστέρησις δὲν ἐπιτρέπεται, διότι δυσχεραίνει τὸ ἔργον μας.

Οἱ ἐν *Αἰγύπτῳ* καὶ *Κύπρῳ* Συνδρομηταί ἡμποροῦν νὰ στέλνουν τὸ ἀντίτιμον μέσον Τραπεζῆς Ἀθηνῶν ἢ Τραπεζῆς τῆς Ἀνατολῆς διὰ διατακτικῆς τῶν ἐκεῖ ὑποκαταστημάτων τῶν.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Η ΒΡΥΣΗ

Ἀφιερωμένο στὴ Δαδ Ε. Κουλούρη
Μέσα στὴν ἔρημη σπηλιά
στῆς θάλασσας τὴν ἀρκη,
μερόνυχτα σταλιά-σταλιά
τρέχει νερὸ σὰ δάκρυα.

Δένδρο, πουλί, χορτάρι ἐκεῖ
δὲν ἔχει νὰ ποτίσῃ,
καὶ τρέχει τρέχει μυστικά
καὶ δὲν στείρεται ἢ βρύση.

Μοιάζ' ἡ καρδιά μου τὴ σπη-
λιά:

κρυφὴ βρυσούλα ἔχει,
καὶ σὰ νερὸ σταλιά-σταλιά,
Στοργὴ καὶ ἀγάπη τρέχει.
Ρεμβασμός Ψυχῆς

Paul Margueritte

ΠΑΙΔΙΚΗ ΨΥΧΗ

(ἀπόσπασμα).

Ὁ Πέτρος, μπροστὰ στὸ ἀνοι-
χτὸ παράθυρο καθισμένος φαίνο-
ταν βυθισμένος στὸ θέμα του·
ἀληθινὰ ὁμως, λοξοκοιτῶντας
ἐξωρῶντο ἔξω δένδρα, ἔτοιμα νὰ
κιτρινίσουν, καὶ ἕνα κομματάκι οὐ-
ρανοῦ, ἀπὸ κείνο τὸ φωτεινὸ με-
ταξύνο γαλάζιο, ποὺ ἔχει ὁ ἀέρας
τῶν τροπικῶν. Ὁνειροπολοῦσε τὰ
παιχνίδια μετὰ τοὺς συντρόφους του,
τὴς τρέλες στὴν ἐξοχί, τὰ μῆλα
ποὺ μάζευαν στὸ περιβόλι. Οἱ
παιδικὲς παλαβωμάρες του δὲν
ἦταν ὅλες χαρὰ καὶ γέλια· μῆτε
καὶ τὰ παιχνίδια-φασαρία καὶ
κακὸ πού γίνονταν ὅταν σχολοῦσε.

Πολὺ συχνά, καθὼς ἦταν ἄχαρος
καὶ ἀδέξιος, τὴ τραβοῦσε ὁ φουκαράς
Ὁλο κοροϊδεῖα καὶ κατακεφαλιῶς
ἐτρωγε. Ἦταν ἄσκημος, σοβάρως
καὶ ἀμύλητος, δὲν ἤξερε ν' ἀνα-
κατανοεῖται καὶ νὰ κάνει φάρσες,
καὶ ὅλα αὐτὰ τὸν ἐδεχονταν στὰ
μάτια τῶν ἄλλων ἕνα παιδί πα-
ράξενο καὶ πολὺ γελοῖο. Ἡ ἀδυ-
ναμία του καὶ μὴ ἀληθινὴ ἀνα-
τορία στὰ χτυπήματα τὸν ἐγλυαν
κάμει ἐν' ἀπὸ κείνα τὰ κοροῖδα
ποὺ βόλκεται κανεὶς σὲ κάθε σχο-
λεῖο. Ἐνας νταγκλαράς μάλιστα,
ὁ Κώστας ὁ γιὸς τοῦ χασάπη, τὸν
τρομοκρατοῦσε. Ἡ ἐλπίδα πὼς
θὰ ἐγγλυτῶσθ' αὐτόν, τοῦ ἦταν
μικρὴ καὶ παρηγορία στὴ με-
γάλη θλίψη ποὺ εἶχε, ἀφ' ἣ-

νοντας τὴν πολιτεία γιὰ νὰ πᾶν
στὴν πατρίδα του. Σίγουρα, στὴ
σχολή ποὺ θὰ πᾶν τώρα οἰκότρο-
φος, ὅπου κανένας δὲν τὸν ξέρει
δὲ θὰ τραβήξῃ τέτοια βάρσνα.
Κανένας Κώστας δὲν θὰ τοῦ τρα-
βοῦσε τ' αὐτιά, ποὺ τὰ εἶχε τόσο
μεγάλα. Μὰ ατᾶσου νὰ δοῦμε,
εἶχε ἄλλος αὐτιά σὰν τὰ δικά του;
Ὅπως σὲ πολλὰ παιδιά γίνεται,
τὸ κατάργεμα εἶχε φέρει μιὰν ἀν-
τίδρασι ἐγωιστικῆς καὶ λυπητερῆς
μεγάλῃς ιδέας γιὰ τὸν αὐτό του·
«Μὲ βασανίζουν γιατί δὲν τοὺς μοι-
άζω»· εἶπε τὴν πρώτην φορὰ καὶ
μὲ λίγον καιρὸ εἶπε: «Μὲ βασαν-
ίζουν γιατί εἰμαι ἀνώτερός τους!»
Τοὺς πλήρωνε μὲ τὸν ἐγωϊ-
σμό καὶ τὴν περιφρόνηση. Αὐτὸ
ὁμως δὲν τὸν ἐμπόδιζε νὰ πικραί-
νεται καὶ νὰ χολοσκᾷ μὲ τὰ «Ὀὐ!
Ὀὐ!» ποὺ κοροϊδεύετο καὶ τοῦ φώνα-
ζαν. Καὶ τ' αὐτιά του τὸν ἐτσούζαν
ἀκόμα, σὰ θυμόταν τὸ τραβήγμα
τοῦ Κώστα.

(Ἐλεύθερη μετάφραση)

Φλώρος Ροδάνθης

ΕΝΘΥΜΗΜΑ

(Χαρισμένο στὴν Ἰδιότροπη)

Καλή μου, εἰς τὸ νοῦ μου αὐτὴ
[τὴν ὥρα,
ἔρχεται ἡ μορφὴ σου ἢ μακρινή,
δολοχαρῆ, σερμὴν, γαλήνοφωτο.
ἀέρινη σὰν αὐτὰ ἔαριν.

Γυρνῶ γιὰ λίγο στὰ παλιά, τὰ
[παιδικὰ μας,
σὲ ξαναβλέπω στὰ θρανία τοῦ πα-
[λιού σχολείου.
Θυμάμαι τὴ χρυσὴ τὴ συντροφιά
[μας,
ἀξέχαστες στιγμὲς καιροῦ παλιοῦ!

Περάσαν χρόνια..... πέθαναν...
[πλήρη ἄλλη
ξανάζησα καὶ νὰ! στὴν ποθεινὴ
παιδιάτικὴ ζωὴ γυρίζω πάλι.

Φίλη, δική σου ἡ ὥρα μου ἐοῦται
πάρτην! ἐνθύμησις παντοεινὴ
μέσ' σὼν ἐνθυμημάτων σου τὰ
[πλούτη.

Σιλβία Καρμὴ

ΧΩΡΙΑΤΙΚΑ

Κάποιον χωριάτη τρατάρησαν
σ' ἕνα σπίτι γλυκὸ τοῦ κουταλιού.
Ἐκεῖνος, ἀμάθης ὁ καίμενος
ἀπὸ τέτοιες πολυτέλειες, πῆρε τὸν
γεμάτο κεσὲ καὶ ἄρχισε νὰ τρώῃ
μὲ ὀρεξὴ τὸ γλυκὸ, μὲ τὴν ιδέα
πὼς ἦταν ὅλο δικό του. Δὲν μπό-
ρεσε ὁμως φυσικά νὰ τὸ φάῃ ὅλο
καὶ κοντὰ στὸ τέλος τ' ἄφησε,
λέγοντας μὲ στενοχωρία:
« Ἀφεντικά, νὰ μὲ συμπαθᾶτε,
μὰ δὲν μπορῶ νὰ τ' ἀποτε-
λειώσω. »

II

Ἐνας ἄλλος, γυρίζοντας ἀπὸ
τὸ στρατιωτικὸ, ἔφρανε σὲ μιὰ
κυρία γράμμα ἀπὸ τὸ παιδί της.

Πῆγε στὸ σπίτι της καὶ κτύ-
πησε τὴν πόρτα. Ἡ ἰδία ἡ νοι-
κοκυρὰ τοῦ ἀνοίξε καὶ τοῦ εἶπε:
« Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, δὲν ἔχω
τὴν εὐχαρίστηση νὰ σ' ἀς γνωρί-
σω. » Ὁ χωριάτης ἐξήγησε κακὰ
αὐτὰ τὰ λόγια καὶ θυμωσε.

« Καλὰ, κυρά μου, εἶπε. Μὴ μὲ
βορίζεις. Ἀφοῦ δὲν ἔχεις τὴν εὐχα-
ρίστησιν νὰ μὲ γνωρίσῃς φεύγω »
δὲν ἦρθε νὰ σοῦ γυρέψω τίποτα,
ἀρχόντισσα· ἕνα γράμμα σοῦ ἔχω
ἀπὸ τὸ παιδί σου..... δὲν δια-
κογεύω ἐγώ. Νά, πάρε τὸ γράμμα
σου, κυρά μου. » Τῆς τὸ ἔδωσε,
τὸ πέταξε μάλλον, καὶ ἔφυγε τρε-
χάτος, ἀφίνοντας τὴν κυρία μ'
ἀνοιχτὸ τὸ στόμα.

Διόλκα

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ... ΦΑΝΤΑΣΙ

Σιὸρ Διευθύντ ντὲ λά Διαπλάξ
τῶν παῖδ. Ζὲ πᾶρν τὸ κουράζ ντὲ
βοῦ παρακαλῆ, καὶ βοῦς ἐγὼ γιὰ
καλωσύν ντὲ σοσιζο ἐν ψαυδιανή,
μεταξύ λὲ κελᾶζεν καὶ ζὲ βοῦ
στελλῶ.

Ἐσωκλειστεμὰν τρουβερεῖ λ'
ἀντιτίμ. Ζὲ θέλ μονὰ ἐπισημὰν,
πράντο μὲρ ἂ λ' ἀλλήλογραφί
ντὲ βότερ περιοδικ, ἐμὲ πὰρ τοὺς
νοῦς ὅτο.

Ζὲ γραφιὲρ κόμ λὲξ ὅτο ζ ἂ
λά σελιδ ντὲ λά Συνεργασί, ἔ
ζε βοῦς ἀνδρεῖν ντὲ τεμαχισιόν,
λεκέλ, ζε βοῦ προῖ ντὲ δημοσι-
εβ ὅ λ' σ' ἐγκριθ.

Ἄβερ ἀγαπῇ
(Προφορὰ ... π-ριανή) Νεῖλος

Ο ΕΞΥΠΝΟΣ ΜΥΛΩΝΑΣ

Κάποτε, ἕνας δεσπότης ἀπάν-
τησε στὸν περίτονο κάποιον πατῆ
ὑπερβολικὰ κοινότοπο.

— Βλέπεις αὐτόν; λέει στὸν πρω-
τοσύγγελο ποὺ τὸν συνόδευε. Θὰ
σοῦ τὸν κάνω σὲ πέντε μέρες ἀ-
γνώριστο!

Φωνάζει λοιπὸν τὸν πατῆ καὶ
τοῦ προτείνει τρία αἰνίγματα.

— Σὲ πέντε μέρες, ἐπρόθεσε,
νὰ μοῦ τὰ φέρῃς λυμένα καὶ τὰ
τρία· εἰ δὲ μὴ θὰ σοῦ κόψω τὰ
γένεια.

Ὁ πατῆς τᾶχασε καὶ συλ-
λογισμένος, γύριζε σπίτι του. Στὸ
δρόμο βρίσκει ἕνα φίλο του μυ-
λωνά.

— Γιατί εἶσι συλλογισμένος,
πατῆ μου; τὸν ρωτᾷ.

Ὁ πατῆς τοῦ ἐξηγήθηκε.

— Μπᾶ! Σύχασε καὶ γὼ ἀνα-
λαμβάνω.

Ὑστερα ἀπὸ πέντε ἡμέρες, ὁ
μυλωνάς, κρατώντας, ἕνα μεγάλο
κουβάρι κλωστή καὶ φορώντας
τὰ ροῦχα τοῦ πατῆ, πῆγε στὸ
δεσπότη. Ὁ δεσπότης, ὅταν εἶδε
τὸν πατῆ ἔτσι ἀδύνατο, (γιατί ὁ
μυλωνάς ἦταν ἀδύνατος), εἶπε σι-
γὰ στὸν πρωτοσύγγελο: « Βλέ-
πεις; ». Καὶ κατόπι δυνατὰ.

— Λοιπὸν! τᾶλυσες;
— Μάλιστα, Σεβασμιώτατε!
— Μπᾶ! Καὶ πόσον ἀπέχει ὁ
οὐρανὸς τῆς γῆς;
— Τόσο! λέει ὁ μυλωνάς, δε-
χόμενος τὸ κουβάρι:

— Πῶς; !!...
— Ἄν δὲν πιστεύετε, μετρήστε
καὶ σῆς.

— Καλὰ! Πόσον ἀξίζω;
— 29 ἀργύρια.

— Τί; ; ; ; ! ! !
— Μὰ ἕνα λιγώτερο ἀπὸ τὸ
Χριστό!

— Καλὰ! Καὶ «τί διαλογίζο-
μαι»;
— Ὅτι εἰμαι ὁ παπᾶς, ἐνθ' εἰ-
μαι ὁ μυλωνάς!

— ! ! ! ! !
(Λαϊκὸ) Φιλέρημος

ΑΡΧΟΝΤΙΣΣΑ

Σὰν τὴ ζητῆς, Ἀρχόντισσα,
Στ' ἀνασκαμμένο χώμα;
— Θέλω νὰ βοῦ τὸ σπίτι μου
Καὶ δὲν τὸ βλέπω ἀκόμα...
— Ἀνάθεμα στὸν τύραννο
Καὶ τρεῖς ἀναθεμά τον,
Κυρά μου, νὰ τὸ σπίτι σου,
Πατεῖς τὸ χალασμά του!

Γενναῖος Στρατηγός

Η ΠΑΠΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΦΕΙΜΙ

(Ἰσπανικὸς μῦθος)

Στὴν ὄχθη, τῆς λίμνης μιὰ πα-
πια καμαρώνει εὐχαριστήμενη
«Σὲ ποῖο ζῶο, ἔλεγες ὁ καλὸς
Θεὸς παρεχόμενος τόσα χαρίσμα-
τα σὲ μένα; Μ' ἔκαμε συγ-
χρόνως γιὰ τὸ νερὸ, τὴ γῆ καὶ
τὸν ἀέρα. Ὅταν κοιραστῶ νὰ πε-
ριπατῶ, πετῶ καὶ ὅταν δὲν μ' ἐ-
ρεῖται πιά νὰ πετῶ, κολυμπῶ.»

Ἐνα φρόνιμο φεῖμι ποὺ τὴν
ἄκουσε, ἐπλησίασε: «Φίλη μου,
τῆς ἐσφύριζε, ἀφοῦ δὲν τρέφει
σὰν τὸ ἐλάφι, δὲν πετᾷ σὰν τὸ
γεράκι, δὲν κολυμπᾷ σὰν τὸ δελ-
φίνι, μὴν εἶσαι καὶ τόσο περιή-
γη γιὰ τὴν ἀξία σου!»

Τὸ φεῖμι εἶχε δικη. Πρὸς
νὰ ξερῇ κανεὶς λίγ' ἀπ' ὅλα καὶ
νὰ μὴν εἶναι τελειὸς σὲ τίποτα.
(Ἀπὸ τὸ Γαλλικόν)

Χιώτικο Τριαντάφυλλο

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μεταξύ φίλων:

— Ἀκουσες, Πόπη; Ἦλθε τὸ
ἕνας ἀθλητής, ποὺ μπορεῖ νὰ σὲ
κόψῃ ἐκατὸ ὀκάδας μὲ τὸνα τὴν
χέρι.

— Σπουδαῖο πράγμα! Ἀμ ἐγὼ
Φάνη μου, ποὺ εἰμαι κορίτσι καὶ
σηκώνω... τὴ γειτονεῖα μὲ
φωνές μου;

Ἐστᾶλη ἀπὸ τὸ Τραγοῦδι τῆς Ἐν-
δοῦς.

Ὁ Διδάσκαλος: — Ἐν-
δοῦς καὶ Ἀσκήσις διὰ τοὺς Γαλ-
λούς. Δὲν εἶναι ἀσχημὴ ἰδέα ἡ Ἀ-
σκήσις; Ἐνδοῦς καὶ Ἀσκήσις διὰ τοὺς
Γαλλοὺς καὶ Ἀσκήσις διὰ τοὺς Ἰτα-
λούς. Δὲν εἶναι ἀσχημὴ ἡ Ἀσκήσις;

Ὁ Διδάσκαλος: — Ἦναι ἀσχη-
μὴ καὶ ἡ Ἀσκήσις διὰ τοὺς Ἰτα-
λούς. Δὲν εἶναι ἀσχημὴ ἡ Ἀσκήσις;

Ὁ Διδάσκαλος: — Ἦναι ἀσχη-
μὴ καὶ ἡ Ἀσκήσις διὰ τοὺς Ἰτα-
λούς. Δὲν εἶναι ἀσχημὴ ἡ Ἀσκήσις;

Ὁ Διδάσκαλος: — Ἦναι ἀσχη-
μὴ καὶ ἡ Ἀσκήσις διὰ τοὺς Ἰτα-
λούς. Δὲν εἶναι ἀσχημὴ ἡ Ἀσκήσις;

Ὁ Διδάσκαλος: — Ἦναι ἀσχη-
μὴ καὶ ἡ Ἀσκήσις διὰ τοὺς Ἰτα-
λούς. Δὲν εἶναι ἀσχημὴ ἡ Ἀσκήσις;

Ὁ Διδάσκαλος: — Ἦναι ἀσχη-
μὴ καὶ ἡ Ἀσκήσις διὰ τοὺς Ἰτα-
λούς. Δὲν εἶναι ἀσχημὴ ἡ Ἀσκήσις;

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ 'ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ',
Ἀθῆναι, 21 'Ιουλίου 1920

Ὁ συνεργάτης μου κ. Τέλλος Ἀ-
νδρεῖς ἔστειλε τὸ θαυμασιὸν ποίημα,
ἡμεῖς δὲ τοῦ ἐπέστειλα ἕνα γράμμα.
Ὁ γράμμα αὐτὸ πρέπει νὰ νάνι-
ναι ἐν ἑαυτῷ, ὅπως ἐν ἑαυτῷ.
Ὁ γράμμα αὐτὸ πρέπει νὰ νάνι-
ναι ἐν ἑαυτῷ, ὅπως ἐν ἑαυτῷ.
Ὁ γράμμα αὐτὸ πρέπει νὰ νάνι-
ναι ἐν ἑαυτῷ, ὅπως ἐν ἑαυτῷ.

Ὁ γράμμα αὐτὸ πρέπει νὰ νάνι-
ναι ἐν ἑαυτῷ, ὅπως ἐν ἑαυτῷ.
Ὁ γράμμα αὐτὸ πρέπει νὰ νάνι-
ναι ἐν ἑαυτῷ, ὅπως ἐν ἑαυτῷ.
Ὁ γράμμα αὐτὸ πρέπει νὰ νάνι-
ναι ἐν ἑαυτῷ, ὅπως ἐν ἑαυτῷ.
Ὁ γράμμα αὐτὸ πρέπει νὰ νάνι-
ναι ἐν ἑαυτῷ, ὅπως ἐν ἑαυτῷ.

Ὁ γράμμα αὐτὸ πρέπει νὰ νάνι-
ναι ἐν ἑαυτῷ, ὅπως ἐν ἑαυτῷ.
Ὁ γράμμα αὐτὸ πρέπει νὰ νάνι-
ναι ἐν ἑαυτῷ, ὅπως ἐν ἑαυτῷ.
Ὁ γράμμα αὐτὸ πρέπει νὰ νάνι-
ναι ἐν ἑαυτῷ, ὅπως ἐν ἑαυτῷ.
Ὁ γράμμα αὐτὸ πρέπει νὰ νάνι-
ναι ἐν ἑαυτῷ, ὅπως ἐν ἑαυτῷ.

Ὁ γράμμα αὐτὸ πρέπει νὰ νάνι-
ναι ἐν ἑαυτῷ, ὅπως ἐν ἑαυτῷ.
Ὁ γράμμα αὐτὸ πρέπει νὰ νάνι-
ναι ἐν ἑαυτῷ, ὅπως ἐν ἑαυτῷ.
Ὁ γράμμα αὐτὸ πρέπει νὰ νάνι-
ναι ἐν ἑαυτῷ, ὅπως ἐν ἑαυτῷ.
Ὁ γράμμα αὐτὸ πρέπει νὰ νάνι-
ναι ἐν ἑαυτῷ, ὅπως ἐν ἑαυτῷ.

Ὁ γράμμα αὐτὸ πρέπει νὰ νάνι-
ναι ἐν ἑαυτῷ, ὅπως ἐν ἑαυτῷ.

Ὁ γράμμα αὐτὸ πρέπει νὰ νάνι-
ναι ἐν ἑαυτῷ, ὅπως ἐν ἑαυτῷ.

Ὁ γράμμα αὐτὸ πρέπει νὰ νάνι-
ναι ἐν ἑαυτῷ, ὅπως ἐν ἑαυτῷ.

Ὁ γράμμα αὐτὸ πρέπει νὰ νάνι-
ναι ἐν ἑαυτῷ, ὅπως ἐν ἑαυτῷ.

Συλλογὲς ποὺ θὰ σᾶς ζητήσω, θὰ ἐπιτρέ-
πεται νὰ ὑπάρχουν καὶ δυο-τρεῖς Γαλ-
λικὲς Ἀσκήσεις οὐδὲν ποτε εἶδους, και-
νούργιες ὁμως, διαλεγμένες ἀπὸ γαλλί-
κὰς περιοδικὰ, (καὶ) ὅχι ἀπ' αὐτὰς τῶν
γαλλικῶν σὰς Ἀναγνωσματορίων, ποὺ
εἶναι πιά πασιγνώστες).

Ὁ Πνέυμα Μπ., ποὺ «μὲ διαβά-
ζει ἀπὸ μικρὸ παιδί», γιατί εἶναι ἀδελ-
φὸς ἀγαπητῆς μου φίλης, καὶ ποὺ «τοῦ
ἔχω κατακτήσει τὴν καρδιά ὅπως κα-
τακτῶ ὅλες» καὶ ποὺ «ποτέ του δὲ δει-
χνει περισσύτερη χαρὰ παρὰ ὅταν τοὺς
πηγαίνει τὸ φύλλο», ἀπεφάσισε νὰ μὴ
τέλος στὸν κύκλο μας καὶ νὰ λαβαίνει
μέρος στὸς Διαγωνισμούς. Χαίρω πάρα
πολύ!

Φαντασθῆτε λιγάκι τὴν ἐκπληξὴ καὶ
τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ Ναυπλιακοῦ Ἀ-
σκήτου, ὅταν ἔς ἕνα παλιὸ τόμο «Δια-
πλάσεως» τοῦ 1882, ἐκεῖ στὸς Ἀλ-
τας, εἶδε φερδὺ-πλατὺ καὶ τὸνομα τοῦ...
πατέρα του! Ἐγὼ φαντάζομαι καὶ τὸ
τέλος τοῦ ἔργου. — Ἐσὺ εἶσαι, καλὲ μπα-
μπά; — Ἐγὼ βέβαια! — Ἦσουν τότε
συνδρομητῆς καὶ ἔλυνες αἰνίγματα; —
Γιατί ὄχι; πῶς εἶσαι σὺ τώρα; — Πρὸ
τριανταετῶν! — Βέβαια, ὅταν ἦ-
μουν ἀπάνω-κάτω στὴν ἡλικία σου. —
Τί περίεργον!... Μὰ γιατί περίεργον;
Κι' οἱ μπαμπάδες δὲν ἦταν μιὰ φορὰ
παιδιά; Κι' ἡ Διάπλασις δὲν βγαίνει
τώρα 42 χρόνια σωστά; Φαντασθῆτε
λοιπὸν πόσον καὶ πόσων ἀπὸ τοὺς
πρώτους συνδρομητὰς τῆς τὰ παιδιὰ εἶ-
ναι σήμερα συνδρομητὰ. Μὰ τί λέγω
τὰ παιδιὰ; Πολλῶν καὶ τὰ ἐγγόνια.

Καὶ μάλιστα συνδρομητῶν, γιατί οἱ
γυναῖκες νομίζονται γίνονται μαμμάδες
καὶ γιαιάδες. Τρεῖς λοιπὸν γενεὲς ἔχει
διαπλάσει ὁς τώρα ἡ Διάπλασις! —
Ἡ Γερουσιαστική, ποὺ εἶχε νὰ μοῦ
γράψῃ δυὸ ἐβδομάδες, γιατί ὁ δὲν μπο-
ροῦσε οὔτε νὰ σκεφθῇ, οὔτε νὰ πιάσῃ
στὰ χέρια τῆς πέννα; — μὰ τί εἶχε πά-
θει; — μοῦ γράφει σήμερα κατενθουσια-
σμένη μὲ τὸ 32 φυλλάδιο, ποὺ τὸ διὰ-
βασε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος, χω-
ρὶς νὰ σκεφθῇ λέξιν. Ἰδιαίτερως τὴν ἐν-
θουσίασε ὁ νέος μου συνεργάτης κ. Πε-
ριηγητής, γιατί εἶναι ἁλίστος τῶν τα-
ξειδίων καὶ τῆς ἀρέσκειας πάρα πολὺ νὰ
διαβάξῃ ταξιδιωτικῆς ἐντυπώσεως. Ἀς
τὸ ἐγὼ λοιπὸν ὅψῃ τοῦ ὁ κ. Περι-
ηγητῆς καὶ ἄς μᾶς στέλνῃ τίς πρὸ νό-
στιμες καὶ τίς πρὸ περιέργειας ἀπ' ὅσες
ἔχει ἀποκομίσει ἀπὸ τὰ ταξιδία του.

Ἡ Ἐλπιδοφόρα, προσφυγοπούλα
στὴ Μυτιλήνη, ὅστερα ἀπὸ ἔξη χρό-
νων ὄνειρα, πόθους καὶ μαυρὴν σλα-
βιά, ἐτοιμάζεται τέλος νὰ γυρίσῃ στὴν
ὁμορφὴ τῆς πατρίδας, ποὺ τὴ λούζει
τώρα μὲ τὸ φῶς τῆς ἡλιερείας. — Ἐ-
ταί, «γεμάτη ἀπὸ ἀνέκφραστη συγκί-
νησιν, μοῦ γράφει γιὰ νὰ φανερώσῃ καὶ
σὲ μένα τὴν ἀφάνταστον χαρὰ, ποὺ νὰ
ὀθεῖ νὰ πλημμυρίσῃ τὴν καρδιά της!»
«ὦ, πῶς τὴ νοιώθω καὶ ἐγὼ αὐτὴ τὴ
χαρὰ της, καὶ πῶς περιμένω νὰ μοῦ
γράψῃ τὴν ἐντυπώσεσιν της, ὅταν θὰ ἐ-
ναῖτο τὴν πατρίδα της, ὅχι ὅπως τὴν
εἶχε ἀφήσει...»

Ἐστὶν γίνεταί, ὦχρὰ Ἀνάμνησις,
ἀπ' ἀρχῆς τῆς συστάσεως τῶν Μ. Μυ-
στικῶν: τὰ τετράδια στέλλονται ἐντὸς
ἀνοικτοῦ φακέλλου ὡς ἐντυπῶ. Καὶ κα-
νεὶς δὲν παρενοχλεῖ δι' ἀποκάλυψιν
ψευδωνύμου. Νάλλῃ τὴν ἀσυστή-
μα καὶ δυσκόλο θὰ ἦταν καὶ περὶ τοῦ.
Εἶναι ἄλλως τὸ ὅλγιον ὅσοι κρατοῦν
μυστικὸ τὸ ψευδώνυμό τους καὶ ἀπὸ τοὺς

οἰκείους. Γιὰ τὸ ἄλλο, τί νὰ σοῦ πῶ; Ὁ
Σεπτέμβριος ἔφθασε καὶ ξαναστῆλναι.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδέν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀν-
γαν οὐδάν, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ
δικαίου ὀνόματος, δρ. 2. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ
ἀνταποδιδόμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νο-
εμβρίου 1920. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ
Α ἀνήκουν εἰς ἀγόρευ, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ
εἰς λογιζομένης].

Νέα Ψευδώνυμα : Δοῦξ τῆς Φα-
σίδας, ἂ. (ΠΣ). Κόμης δε Κερ-
κίς, ἂ. (!;!). Ἀντισμένη Ἀνοίξας,
κ. (ΠΚ). Ἐνδοξο Μεσολόγγι, ἂ. (ΔΝ).
Μέλιος Μπούταρος, ἂ. (ΝΚ). Κατε-
φυγμένος, ἂ. (κακίς). Καλαμά, κ.
(ΜΖ). Ἀγνωστός Ἀμαζών, κ. (ΕΕ).
Τερὸς Ἀγών, ἂ. Ἀθάνατος Πα-
λαιόλογος, ἂ. Δευτεριά, ἂ. Ὀθάρτος, ἂ.
Ἀτομήτος Ἑλληνοπαις, ἂ. Ἐν-
δοξος Ὀθαλοσομάχος, ἂ. Ἀήτητο
Εὐζωνάκι, ἂ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 1 ἔως 3 τὸ πολὺ προτάσεις λεπτὰ 50
διὰ τὰς 25 περιπέτειον 10 λεπτὰ ἢ λέξεις.

Μ. Μ. ἐπιθυμοῦν νάνταλλέξουν :
τὸ Ἀραπάκι μετὰ Φλ. Ροδάνθη, Ἀ-
δα Ἀρλεκίνου, Φαίρη, Ἀδρ., Ἰου-
διδῆ, Ἀρλίμ, Ραφαῆλ, Γκαρτζιελ,
Φριδολίν. — ἢ Ἀνεμώνη τοῦ Βουνού
μετὰ Θίμ. Ψυχ., Ἐξάντη, Βλάκα, Γοργ.
Ψαροπ., Λιλιάν, Τόσκαν, Φριδολίν,
Ἀδρ. Ἀρλεκίνου. — ἢ Νέλικ, μετὰ Κόν-
κνο Σπαλ., Λορδ. τ. Λόρδας, Ἀήτ-
τη. Ἀεροπόρο, Τιμημ. Τονφένι, Δεῖνα,
Μιχαῆλ, Ἐξάντη. — τὸ Χιώτικο
Τριαντάφυλλο μετὰ Τρελ. Νεότ. Μασ-
στρούνα, Γιαν. Ἀγίαν, Τάσκο, Λάτο.
τ. Μουσικῆς, Κυθέρ., Ἀγορίμ. — ἢ
Μελαγχολικὴ Νηιοτοπούλα μετὰ Χάνι
τ. Γραβιάς, Λιλιάν, Γιὰ τὴν Δευτεριά.
— ἢ Ἀνιφοξέρου μετὰ Κονόν, Γῶγον τ.
Παριζιάνο. — ἢ Προσφυγοπούλα μετὰ
Γιαννιόνη, Λάτο, τ. Μουσικῆς, Ἀν-
ταλκούζα. — ἢ Νύμφη τοῦ Δάσου μετὰ
Βασιλικῆν, Θαλασσ. Νύμφ., Δικη. τ.
Νεολ., Ἀνδία Ἀρλεκίνου, Ἀριελ,
Νυμφόμαχον, Πρίμοζ. — ἢ Καλαμά μετὰ
Περουζέ, Καστ. Δαβριόπ., Μαδυτο-
πούλ. — Γῶγον ὁ Παριζιάνος μετὰ Ἀνάν,
Μοσρ., Ἀκτ., Σελ. Λόρδ., Ρεζεντῆ,
Γιαν. Ἀηδόνη, Μεγ. Ἰδαν, Φριδολ.,
Γοργ. Ψαροπούλ., Σαλαμπό, Ἀριελ,
Ἀραπάκι.

Ἡ Διέπλσις ἀσπάζεται : τοὺς
φίλους τῆς : Ἀγλαῖαν Ν. Γ. (μεγάλῃ
ἐυχάριστησιν καὶ γιὰ μένα· ἀλλὰ πρέπει
νὰ διαβάσῃς τὸν Ὀδηγὸ καὶ νὰ ξανασι-
λέῃς τὰς λύσεις σύμφωνα με αὐτὸν θὰ
σε παρακαλέσω ἀκόμη νὰ δείξῃς τὸ περι-
οδικὸν μας καὶ εἰς ἄλλας Ζαππίδας ποῦ,
ἀπολεισμένοι· τὸσον καιρὸν, ἴσως δὲν θὰ
τὸ ξυρῶν). Ἀτράνταχτην (χάρηκα πάρα
πολὺ πού ἐγένετο καλὰ καὶ μὴ φράσῃς !
ἐὰν εἴσαι ἀτράνταχτη) Γρηγόριον τὸν Ε'.
(βραβεῖον ἔσται) Μίς Χέριμν (ὄχι,
Ἀολήσις περὶ δημοσιεύσιν δὲν εἶναι ἀκό-
μη δεκταί) Κόδορην (θὰ γίνοντο καὶ αὐτοί)
Μεγάλην Ἰδαν (κακίαν δὲν ξεχνῶ, οὐτε
παλὴ, οὐτε καινοῦργον) ἑλθόντες καὶ
διεβίβασαν) Ἐδνην Ἀναγνίστην
πολὺ μ'εὐχαρίστησε τὸ γράμμα σου συμ-
φωνῶ καὶ ἐγὼ ὅτι δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ λά-
βουν καμμίαν ἀπάντησιν αὐτοῖς οἱ κύριοι)
Καπνὸν (πολὺ ὁμορφο καὶ αὐτὸ τὸ γράμ-
μα σου στὸ 29ον ἦτο καὶ ἔχρισται καὶ
ἀπὸ ἀντιστή) Ἀθῶν (ποῦ μοῦ γράφει ἀπ'
τὸ Παρίσι, καὶ ἐτοιμάζεται νὰ πάῃ στὸ
Λονδίνον· μὰ τὸν Ρεμὴ κινηθῇ) Γοργ.
Ψαροπούλαν (δὲν θυμώμαι ἀν' ἑλῶν)
Ἡβην (εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις· τὰς
χαίρετάς σου σὲν παλὶό μου φίλον) Ἀ-
σπρον Γάτον (θὰ ἔλθῃ καὶ ἢ σπειράνται

τοῦ διαγωνισμοῦ· ὅλοι· μαζὶ δὲν γίνονται)
Νύμφην τοῦ Δάσου (μπορεῖ καὶ τώρα
καὶ πάντοτε) Κονέλην (ἐγκάρδια συλλυ-
πητήρια· νὰ μοῦ γράψῃς τὰ νέα σας ἀπὸ
τὴν Ζάκυνθο) Ἀραπάκι καὶ Δικηρόγον
τῆς Νεολαίας (εὐχαριστῶ πολὺ· κοιτά-
ξατε νὰ τίς ἐγγράψετε ὅλες) Φρόντον (θὰ
φυλαχθῶν καλὰ καὶ θὰ περιμένουν) Κό-
μητα δὲ Δινιὸ ἔλαβα καὶ εὐχαριστῶ γιὰ
τὸ ἐσπλάσμα· Ἀντισμένην Δεμονιάν
ἔλαβα, εὐχαριστῶ πολὺ χάριτκα γιὰ τὸ
ἄριστον) Μαγαμένο Γασσεμὶ γνωστὰ
αὐτὰ τὰ Π. Πνεῦμ· στείλε ἄλλα) Ρεῖ-
κι τῆς Λιμνοθάλασσης, Ἀδραν τοῦ
Ἀπόλλωνος, Μονάκριβην κτλ. κτλ.
Σμυρναικὸ Ἀκρογιάλι, Ναυτο-
ποῦλο τῆς Κάσου, Ροδοστέφανον,
Ἐλπιδοφόρον (ἔλαβα εὐχαριστῶ),
Τσακινάκι τῆς Κοζάνης, Σέο
Ραβεγγάο, Σελινόλουστο Ἀκρογι-
άλι, Ἐνδοξο Μεσολόγγι, Ἀδραν τῆς
Δευτεριάς, Δορυφόρον, Παράξενον
Πριγκίπισσαν, Λάτοια τῆς Μου-
σικῆς, Θεοφάνην Ν. Κλ. (ἔστειλα).

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν
20 Ἰουλίου, ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 1890 Διαγωνισμοῦ. Ἀύθεν
Ἰουνίου—Αὐγούστου. Αἱ λύσεις δεκταί
μέχρι τῆς 25ης Σεπτεμβρίου, ἀλλὰ καὶ πέραν
τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον
δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιεῖσθαι, ὅπως
καὶ τὸν προηγούμενον φυλλάδιον.]

487. Δελιγρίφως

Θὰ φθάσῃ κάποιο ὄχημα
— Μ' ἀπ' τὴν Δημοτικὴν, —
Τὸ ἄρθρον τοῦ, τοῦ οὐδέτερου,
Στὸ τέλος τοῦ θὰ μπῇ,
Κ' ἕνα καλὸ λαχανικόν
Θὰ βγῇ ἀπ' αὐτοῦ τὸ ξαφνικόν.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Κύματος τοῦ Αἰγαίου

488. Συλλαβόγριφος

Γράμμα, πόλη καὶ ἕνα φθόγγο
Μετὰ τὸ ἴδιο γράμμα ἐνώσω
Καὶ διάσπῃ γυναῖκα,
Παλαιά, σοῦ φα-ερῶνα.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Πανελληνίου Ὀνείρου

489. Στοιχειοτονόγριφος

Εἶμαι πόλις. Μέσ' τῇ μέσῃ
Ἄλφα ὁ λυτὸς ἀπὸ προσθέσθ
Καὶ τὸν τόνο μεταθέσθ,
Σ' ἕνα πέλαγος θὰ πέσῃ.

Ἐστάλῃ ὑπὸ Κούλας Α. Ἀλεξάνδρου

490. Τονόγριφος

Αὐτὸς δὲν εἶναι ὁλόκληρος.
Τοῦ λείπει... ἄλλο τόσο.
Καὶ μ' ἄλλον τόσο, αἰσθημα
Κακὸ θὰ φανερώσω.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Σοφοῦ Πνεύματος

491. Γωνία

+ **** = Ἀπόστολος
* + ** = Μετέωρον
* * * = Νῆσος τ. Αἰγ.
* + ** = Ἀργοναύτης.
+ **** = Ποιήτρια,
Οἱ σταυροὶ κατέχουσιν Μετέωρον.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Φουροῦ τ. Ἑλλάδος

492. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 2 5 3 6 5 = Πρὸς ἀρχ. τραγ.
2 3 4 6 = Ἀρχ. φρούριον.
3 4 3 5 = Μέρος τ. ὀφθαλμ.
4 3 5 = Μέλος.
5 1 2 6 4 = Ζωτικὴ οὐσία.
6 5 3 6 = Ἡπειρος.

Ἐστάλῃ ὑπὸ Ἑσθρ. Σ. Φερνάνδου

493-497. Μαγικὸν Γράμμα

Τὴν ἀναλλαγὴν ἐνὸς γράμματος ἐκά-

στης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου,
πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν
ἀνεῖς ἀναγρῆματισμοῦ ἄλλαι τόσαι
λέξεις :

Κακῶς, μέρος, πλάσις, πόλος,
ἀνιών.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Ποντικάνι
498. Παίγνιον

ΣΤΙ - ΧΡΙ - ΧΟΝ - ΒΟΝ - ΔΙΣ - ΝΑ-
ΝΕ - ΝΙ - ΒΕ - ΜΟ - ΣΑ - ΤΙ - Α - Α - Α

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ
αὐταὶ ὥστε νὰποτελεσθοῦν τέσσαρες
ευρωπαϊκαὶ πόλεις.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Σπαρφοποντιστῆ
499. Πιπλὴ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητου-
μένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον θεόν,
τὰ δὲ τριτὰ γράμματα χώραν τῆς
Ἀφρικῆς.

1, Ἡρώς ἡμίθεος. 2, Τὸ ἐναντίον
τοῦ θάρρους. 3, Ποταμὸς τῆς Μ. Ἀ-
σίας. 4, Ἀργοναύτης. 5, Πτηνόν. 6,
Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 7, Ἐρπετόν. 8,
Ἰγθύς.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Μεγαλῆς Ἰδέας

500. Μικτόν

ο α - σ - υ ι ε - ο α - σ

Ἐστάλῃ ὑπὸ τ. Πατριωτικῆς Ἐνώσεως

501. Γρίφος

Φίλην ον ον Μισή ον ον
ὁσμὴ ον ον ὁσφύ ον ον
ον ον ον ον

Ἐστάλῃ ὑπὸ τ. Μακεδόνος Προσκόπου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλλου 20

281. Μένανδρος (μὲν. Ἀνδρος.)—282.
Φινεύς-φονεύς.—283. Σερβία-Σέρβια.—
284. Τὸ λάχανο.

285. ΝΙΚΙΑΣ 286. ΛΑΒΥΡΙΝ-
ΚΕΛΡΟΣ 287. Ἀραβία, βού-
βολος, ὕβος, Ροῦθ,
ΣΕΡΡΑΙ 288. Ἰλισός, Νέσσα,
ΡΩΣΣΙΑ 289. Ἰλίσος, Νέσσα,
ΝΕΙΛΟΣ 290. Ὀδυσσεύς, Ὀδυσσεύς,
Συβαρία.—287-291

Διὰ τοῦ Β: Β ὁ λ ο ε ι ο λ ε ε β ο ε λ ω,
β ἡ μ α, β ο υ λ ῆ. — 292. Τ ἄ κα λ ἄ
κ ὁ π ο ι τ ῆς κ ὠ ν τ α ι. (Ἡ ἀνάγω-
σις ἐκ τοῦ μεσαίου Τ κατέχεται εἰς
τὸ μέσον τῆς κάτω γραμμῆς καὶ κά-
μνει τὸν γύρον).—293. ΦΥΝΗ (Φόνος),
Κραναός. ΝαΥακῆ, Ἀβεντίνος, Ἀλκ-
μῆνη).—294. Καὶ μέγας ὄν, μικρὸν πα-
ρίστα αὐτόν. — 295. Κ ἄ κ ὁ σ τ ο ν ἢ
ἀ μ ἔ λ ε ι α (καὶ εἰς τὸν - ι α - μ ἔ λ ι α.)

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893)

ἀπὸ τοῦ ἐκδοθέντος 24 τόμους
ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑ-
ξῆς ἐννέα : 5ος, 7ος, 12ος, 14ος,
18ος, 19ος, 20ος, 21ος καὶ 24ος. —
Ἐκαστος τόμος δραχ. 5, ταχυδρο-
μικῶς δὲ ἀποσταλλόμενος δραχ.
5,30 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν καὶ
δρ. 5,60 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1919)

ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τό-
μοι, 26 ἐν ὅλῳ. — Ἐκαστος τόμος
ἀρραφὸς δρ. 15 καὶ ραμμένος δρ.
17. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου
τόμου προστετέα εἰς τὰς ἀνω τι-
μὰς : Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν λεπτὰ
50 ὁ ἀρραφὸς καὶ δρ. 1,50 ὁ ραμ-
μένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικόν δρ.
1,50 εἰτε ἀρραφὸς εἰτε ραμμένος.

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ εὐχάριστος
περνοῦν οἱ ἐφοδο-
ζόμενοι μετὰ τόμους τῆς
«Διαπλάσεως» καὶ τῆς
«Βιβλιοθήκης».

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Διὰ 1 ἔως 10 τὸ πολὺ λέξεις μετὰ
στοιχεῖα δρ. 2 (ὁ ἐλάχιστος δρος) Περ-
τῶν 10 λέξ. 20 λεπ. ἢ λέξεις, μετὰ
στοιχεῖα λεπ. 30 καὶ μετὰ φράσαι
Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1.]

[Κ'—244]

Μελαγχρινὴ Λαίδη, ποῦ ἐκεῖ,
τὰ δὲν σέ ξέρω· ὅπως λίγα γὰρ
κτηριστικὰ γιὰ νὰ καταλάβω ποῖα
Μ. Μυστ. θ' ἀργήσῃς νὰ λάδης.

Γῶγος ὁ Παριζιάνος

[Κ'—245]

Θοῖαμβε τ. Λικαίου, ἐχόμεν ἀντα-
ξεῖ Μ. Μ. Διὰ τὴν πρότασιν ἐν-
στῶ. — Δικηγόρος τ. Νεολαίας

[Κ'—246]

ΓΙΑΠΩΝΕΖΕ (ΜΟΙΡΑ ΤΩΝ ΛΟ-
ΛΟΓΩΝ, ΚΟΥΚΕ ΔΗΛΩΝ)

Μὴ νομίζῃς πὺς μετὰ τὴν ἀγγελίαν
χεῖς κάνει μετὰ ψευδώνυμο Κούκος
δόνης, βγῆκες ἀπὸ πρὸς ὅπως γιὰ τὸ
τικὸ πού ἔπαθες μίαν μέραν τοῦ περ-
νοῦ χειμῶνος σ' ἕνα χορὸ. Λίγο ἀργ-
ταλάδαμε ὅλη τὴν σκηνολογίαν, γιὰ
τὴν τῶρα ἀνακαλύψαμε πὺς ἕνας ὁ
πινώξεις, δύο ἢ Μοῖραι τῶν Δουλοῦ-
τρεῖς καὶ ὁ... Κούκος Ἀνδρῶν
καὶ ὁ ἴδιος βασίλευς τοῦ χοροῦ.
Παλιὸ Φάληρο.

ΑΡΙΕΛ, ΚΙΝΕΖ

[Κ'—247]

Τὸ Καλαματιανὸν Δουλοῦδι
ριστέῃ ἢ Βεατ

[Κ'—248]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΒΡΟΝΤΗ»

Πρόεδρος τῆς κραταιοτάτης «Νι-
μ» περιμένοντες τὰς ἐκπληξείας ! Μ
θὰ δημοσιεύσῃς τὴν φωτογραφίαν

[Κ'—249]

ΚΙΝΕΖ. ΑΡΑΠΑΚΙ.
Βυχαρίστα. Ἀλλὰ σεις ὅλας τὰς
ρος νὰ μπῇ, ὅπου εἶχε μπῇ ὁ
τοῦ Μεριστοφελῆ;

[Κ'—250]

ΠΑΡΑΤΕΙΝΟ τὸ διαγωνισμὸν
φύλλου) ὡς τῆς 15 Αὐγούστου

Δεσποινὶς Ἀρλ

[Κ'—251]

Ελπιδοφόρος Νεότης, πρότασιν
ρίστως δεχομαι. Περιμένω τὴν

Ρόδιος Ἀρ

[Κ'—252]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΝΙΚΗ
Αρχηγείον Πολέμου. Σ

«Βροντή», λησμονήσαντες
μοσιεύσωμεν τοὺς δρους τοῦ Π
μας, τοὺς δημοσιεύσωμεν σημερι-
νημοφιλίας, Διηγήματος,
ποταφικῶν Μὲ τὴν υπογρα-
φῆς δέον ὁ νικηθεὶς νὰ πῇ
δρ. 35 ὡς δημοτικῶσιν. Ἐπιβ-
μεν τὰ ἀνω (ὅπως καὶ σεις) ἐπὶ
τιμῆς.

Ο Ἀρχηγὸς Π

Γ. Δορ

[Κ'—253]

Ἄρα τῶν Κλεφτῶν, ὁ Μ
Ἄγνωστος ἀνακαλύπτει
ἔαν τὸν ἀνεκαλύψατε, γράψτε τὴν
μά του.

Παπαρ